

๑๕๗

หอมกลั่น
กลิ่นจาง
กลิ่น
กลิ่น

2 国色生香

เซียวเจียเหริน 笑佳人 เนียน

หวงเซียง เปา

จื่อหวา 子豪 วาด

๑๕๗

หอมกลิ่นรัญจวน อวลกลิ่นเสน่หา

2

国色生香

เซี่ยวเจียเหริน 笑佳人

เซี่ยน

หงเซียง

แปล

การอ่านดีธรรมาภิบาล

หอมกลิ่นวิญญาณอวลกลิ่นเสน่ห์ 2

国色生香

อรุณ

ในเครือบริษัทหอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

《国色生香》Vol. 2

Original story and characters created and copyright © 笑佳人 Xiao Jia Ren

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7997-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทหอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษตร • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ อารยา จันทา • บรรณาธิการต้นฉบับ มงกุฎ ณ นคร

ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดารัตน์ ชรรณวงษ์ • ซับเอ็ดเตอร์ รมิดา แสงสวัสดิ์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข • พิสูจน์อักษร ส่องนา ภัคทวีชัย, รจนา เทียนแดง

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน หอมกลิ่นธัญจนอวลกลิ่นเสน่ห์ 2 พร้อมให้ทุกท่านติดตามความสนุกต่อแล้วค่ะ เป็นอย่างไรกันบ้างคะ กับนางเอกของเรา เมื่อได้โอกาสกลับมาแล้ว ก็หวังเพียงให้ได้อยู่กับมารดาและน้องชายอย่างสงบสุข ไม่ขอข้องเกี่ยวกับคนที่เคยทำร้ายตนในชาติก่อนอีก

แต่เหมือนสวรรค์จะไม่เข้าข้าง เพราะไม่ว่าพยายามหนีเท่าไร ก็หนีไม่พ้น ยิ่งหนียิ่งเจอ ยิ่งหลบเลี่ยงอีกฝ่ายก็ยิ่งเข้าหา น่าปวดหัวแทนนางเอกของเราจริงๆ เลยค่ะ และสิ่งที่นางเอกของเราต้องเผชิญ ไม่ได้มีแค่นี้ละสิคะ ทั้งความสัมพันธ์ฉันพี่น้องที่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะคิดเกินเลย ความรักที่ไม่เคยจะสมหวังเลยสักครั้ง ซ้ำยังต้องระวังตัวจากคนที่ประสงค์ร้ายอีก

ความสัมพันธ์อันยุ่งเหยิงและเรื่องราวเหล่านี้จะเป็นอย่างไร นางเอกของเราจะเอาคืนคนที่เคยทำให้นางต้องเจ็บช้ำในชาติก่อนได้หรือไม่ เชิญคุณผู้อ่านทุกท่านติดตามและลุ้นไปด้วยกันในหน้าถัดไปได้เลยนะคะ

๐๕๗

งานวิวาห์ของถึงฟาง เดิมกำหนดไว้ปีที่แล้ว แต่เพราะสงครามทำให้ล่าช้า จึงเปลี่ยนเป็นวันที่เก้าเดือนห้า

แม้อองค์หญิงทวนฮู่ยู่ถูกช่งเจียหนิง แต่ชอบพี่หญิงใหญ่ของตนมากนัก จึงตามติดข้างกายฮองเต้เซวียนเต๋อ ออกอ่อนอยู่นาน ในที่สุดฮองเต้เซวียนเต๋อก็รับปาก อนุญาตให้นางไปพักที่จวนเว่ยกั้วกงสามคืน วันที่เก้าส่งตัวเจ้าสาวเสร็จค่อยกลับวังหลวง องค์หญิงทวนฮู่ยู่ดีใจเป็นที่สุด หอบสัมภาระที่เตรียมไว้ล่วงหน้าไปจวนเว่ยกั้วกงทันที ดุจนกคีรีภูมบินออกจากกรง

ที่จริงคนที่องค์หญิงทวนฮู่ยู่อยากเจอมากที่สุดคือกั้วเซียว แต่กว่าเขาจะได้หยุดก็ตั้งวันที่แปด องค์หญิงทวนฮู่ยู่จึงต้องหาเรื่องสนุกด้วยตนเอง นางอยู่อย่างเรียบร้อยได้วันเดียว วันที่เจ็ดก็จัดแจงจะไปเที่ยวเล่นในสวนดอกไม้ ถึงฟางไกล้ออกเรือนอยู่รอมร่อ เหลือช่วงวัยเด็กสาวที่เป็นอิสระเพียงวันนี้นั้นเดียวแล้ว จึงอยากอยู่กับน้องสาวทุกคน ฉะนั้นแม้รู้ว่าองค์หญิงทวนฮู่ยู่เข้ากับช่งเจียหนิงไม่ได้ ก็ยังเสนอให้เรียกช่งเจียหนิงมาด้วยพร้อมให้องค์หญิงทวนฮู่ยู่รับปากว่าจะไม่รังแกอีกฝ่าย

องค์หญิงทวนฮู่ยู่ให้เกียรติพี่หญิงใหญ่ จึงได้แต่รับปากอย่างไม่เต็มใจ

คุณหนูสายตรงสามคนของตระกูลแก้ว ซึ่งเจียหนิงกับองค์หญิงทวนฮุ่ย รวมถึงถ่านเซียงอวี่ที่ปักที่จวนเว่ยกั้วกงเป็นเวลาหนึ่งคืน เด็กผู้หญิงทั้งหมดหกคนรวมตัวกันได้ตื่นไหวเก่าแก่หลายต้นเล่นปิดตาคลำหาย หลังจากเล่นไปสามรอบก็ถึงคราวองค์หญิงทวนฮุ่ยเป็นคนคลำ แม้องค์หญิงทวนฮุ่ยดื้อรั้นหยิ่งผยอง แต่เมื่อได้อยู่ร่วมกับพี่น้องมากขนาดนี้อย่างหาโอกาสได้ยาก นางก็เล่นเต็มที่ ปิดตาด้วยผ้าสีดำ หลบตาค้นหนึ่งถึงสิบ ได้ยินเสียงฝีเท้าที่อยู่ใกล้ๆ หยุดลงก็ยืนมือออกไปเริ่มคลำ

ถึงฟางอยู่ใกล้นางมากที่สุด กลั้นหายใจอย่างตื่นเต้น ส่วนซึ่งเจียหนิงซ่อนตัวอยู่ข้างถึงฟาง เดิมทีคิดว่าถึงฟางต้องถูกจับได้แน่ ไม่นึกว่าแขนขององค์หญิงทวนฮุ่ยคลำซ้ายคลำขวา เหวของพี่ถึงฟางกลับไม่รู้ ว่าอ่อนขนาดนั้นได้อย่างไร โคงไปข้างหลังตั้งมาก เหวบางจุดตื้นกกรูบยีนนิ่งอย่างมั่นคง ไม่ได้ขยับฝีเท้า

องค์หญิงทวนฮุ่ยจึงพลาดโอกาสนี้ไปต่อหน้าต่อตา เดินเบี่ยงมาหาซึ่งเจียหนิง

ซึ่งเจียหนิงอยากหลบ แต่ยังไม่ทันงอตัวลง องค์หญิงทวนฮุ่ยพลันคลำไปทางซ้าย ตะแคงไหล่ของนางพอดี ซึ่งเจียหนิงสีหน้าขมขื่นเป็นไปตามที่คาดไว้ องค์หญิงทวนฮุ่ยลองคลำใบหน้าของนาง เพิ่งคลำสองครั้งมุมปากก็โค้งขึ้น ยิ้มพูดเสียดสีนิดหน่อยว่า “อ้วนขนาดนี้ นอกจากพี่เจียหนิงยังจะมีผู้ได้อีก”

พูดจบพลันดึงผ้าสีดำออก พอเห็นซึ่งเจียหนิง องค์หญิงทวนฮุ่ยก็ยิ้มกว้างขึ้น

ซึ่งเจียหนิงยอมรับชะตากรรมเป็นคนคลำ ทว่าเพิ่งปิดตาด้วยผ้าสีดำเสร็จ สวนด้านหลังจวนโช่วอ่องที่อยู่ข้างกันพลันแว่วเสียงไซโยให้ร้องราวกับเร็นเริงกันยิ่งนัก ซึ่งเจียหนิงเกิดอยากรู้อยากเห็น จากนั้นได้ยินองค์หญิงทวนฮุ่ยสั่งให้นางกำนัลของนางไปจวนข้างกัน สืบข่าวว่าโช่วอ่อง

กำลังทำอันใดอยู่ หลังซ่งเจียหิงได้เป็นคนคล้าสองครั้ง นางก้านัลก็กลับมาแล้ว หอบหายใจรายงานว่ “องค์หญิง องค์ชายสามให้คนสร้างชิงช้าน้ำ¹ ให้พวกองค์กรักษ์กับกงกงในจวนที่เล่นเป็นแข่งขันกัน องค์ชายสามยังบอกว่าถ้าองค์หญิงกับคุณหนูหลายท่านสนใจ ก็สามารถไปชมได้เจ้าคะ”

ซ่งเจียหิงมองจวนโช่วอ่องด้วยความตกใจ ชิงช้าน้ำเป็นที่นิยมอย่างมากในแถบเจียงหนาน ทุกปีทางการจะจัดการแข่งขัน ครีกครั้นเช่นเดียวกับการแข่งเรือมังกรในเทศกาลตวนอู่² ซาติก่อนซ่งเจียหิงเคยไปดูครั้งหนึ่งก่อนที่มารดาจะเสียชีวิต ความทรงจำยังแจ่มชัดหลังจากนั้นก็ไม่มีโอกาสได้เห็นกับตาอีกเลย ทว่าโช่วอ่องกลับสร้างชิงช้าน้ำในจวนอ่องของตน

ช่างรู้จักเสพสุขเสียจริง ฤดูร้อนเหมาะกับการเล่นสิ่งนี้ไม่ใช่หรือ

ซ่งเจียหิงอยากไปดูเหลือเกิน แต่จะไปได้หรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับความต้องการขององค์หญิงตวนฮู่

“น้องสาว พวกเรารีบไปเถิด ข้าไม่ได้เห็นชิงช้าน้ำมานานแล้ว ครั้งก่อนคล้ายจะเมื่อปีนั้นที่อายุสิบขวบ” อวินฟางทอดแขนขององค์หญิงตวนฮู่ไว้เป็นคนแรก พูดอย่างตื่นเต้นดีใจ

องค์หญิงตวนฮู่ก็เป็นคนที่ชอบเรื่องสนุกสนาน ย่อมไปแน่นอนแล้ว อวินฟางดีใจยิ่งนัก ส่วนหลันฟางที่รอให้ถึงฟางออกเรือนแล้วตน

¹ เป็นหนึ่งในกีฬาทางน้ำของคนจีนสมัยโบราณ ที่นำการกระโดดน้ำและการแก่งชิงข้ามารวมกัน วิธีเล่นคล้ายกีฬากระโดดน้ำในปัจจุบัน โดยจะตั้งชิงช้าไว้บริเวณหัวเรือ ตอนไกวชิงช้าจะมีเสียงกลองดังประกอบด้วย เมื่อไกวจนชิงช้าขึ้นสูงไปอยู่ในระดับเดียวกันกับคานด้านบนแล้ว ก็จะดีลิ่งกลงไปในน้ำ

² เทศกาลเดือนห้า หรือเทศกาลขนมจ้าง ตรงกับวันที่ห้าเดือนห้าตามปฏิทินจันทรคติจีน ตามตำนานเล่าว่า กวีรักชาตินามชวีหยวนกระโดดน้ำตายเพราะน้อยใจที่จักรพรรดิเชื่อคนผิด ชาวบ้านซึ่งต่างรักและศรัทธาในตัวเขาจึงโยนขนมจ้างลงแม่น้ำเพื่อไม่ให้ปลากินศพ เพราะต่างพวยเรือไปช่วยเขา จึงทำให้เกิดเป็นประเพณีไหว้ขนมจ้างและการแข่งเรือมังกรมาจนถึงปัจจุบัน

ก็ต้องหมั่นหมายนั้นค่อนข้างโหยหา รู้ว่าพี่สาวคนโตไม่ไปแน่นอน จึง จูงมือน้อย ๆ ของช่งเจียหนิง องค์กรหญิงทวนอยู่เห็นแล้วส่งเสียงฮึดฮัด ไม่ได้พูดอันใดก็เดินนำหน้าไป โดยถ่านเชียงอวี๋เดินตามไปเป็นคนแรก

ถึงฟางบอกให้พวกน้องสาวไปเล่นอย่างสบายใจ นางจะไปบอกให้ พวกผู้ใหญ่ทราบ งานรื่นเริงเช่นนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะใกล้จะออกเรือน นาง ย่อมไปด้วยแน่นอน

หลินชื้ออยู่กับฮูหยินผู้เฒ่ากว่าที่เรือนช่างชิน เม่าเกอร์นอนหลับ อยู่บนตั่ง ชาวผ่องอวบน้ำวนดูเจตนาบุตรน้อย ฟังถึงฟางพูดจบ หลินชื้อ ก็เลิกคิ้วอย่างแปลกใจ ฮูหยินผู้เฒ่ากว่านี้ยิ่ง จากนั้นส่ายหน้าพลาถยัมแล้ว พูดยว่า “องค์ชายสามช่าง...” ไม่สนใจเรื่องราวภายนอก สนใจแต่อิสสระ

แต่สองแม่สามีลูกสะใภ้แค่แปลกใจ ไม่ได้คิดว่าคุณหนูหลายคน ไปทางนั้นจะมีอันใดไม่เหมาะสม

จวนโซ่วอ่อง

ช่งเจียหนิงกับคุณหนูคนอื่น ๆ รีบไปที่สวนด้านหลังจวนอย่างแทบ รอไม่ไหว ยังไปไม่ถึงริมทะเลสาบก็เห็นเรือล่องแม่น้ำจอดอยู่บนผืนน้ำ กว้างใหญ่แต่ไกล ตรงหัวเรือตั้งชิงช้าที่สูงยิ่งกว่าหลังคาบ้าน ชั้นที่น้อย ผู้หนึ่งกำลังแกว่งไกวไปข้างหน้าที่ข้างหลังที่ ชั้นที่น้อยยิ่งไกวยิ่งขึ้นสูง เด็กหญิงหลายคนเห็นแล้วอดหยุดดูไม่ได้ จากนั้นเมื่อแท่นเหยียบชิงช้า ขึ้นไปสูงจนอยู่ในระดับเดียวกับคานข้างบน ชั้นที่น้อยก็ปล่อยมือกะทันหัน กอดขาตีสั่งการวิ่งลงไปทางผิวทะเลสาบ!

ช่งเจียหนิงกำสาบเลื้อไ่วแน่นอนพลงนบอย่างเจียบ ๆ หนึ่งรอบ สองรอบ ตีลังการอบที่สามยังไม่เสร็จสิ้น ชั้นที่น้อยก็วิ่งลงไปในน้ำแล้ว ชั้นล่างของเรือล่องแม่น้ำแว่วเสียงร้องไชโยแผ่วเบา เห็นได้ชัดว่าไม่ดังเท่า เสียงร้องไชโยเมื่อครู่ แนสิ! ตีลังกาได้สองรอบ น้อยไปหน่อย เพียงแต่

กล้าขึ้นไปไล่ชิงข้าก็คู่ควรให้คนเคารพเลื่อมใสมากแล้ว พอเผยหน้ามอง ชิงช้าสูงเสียดฟ้า นั้น ช่งเจียเหวินไม่กล้าเป็นขึ้นไปแน่

องค์หญิงตวนฮฺยเดินนำหน้าต่อไป หลังจากนั้นไม่นานเด็กหญิง ทั้งห้าก็มาถึงหน้าศาลากลางน้ำ

ช่งเจียเหวินเผยหน้า เห็นโอรสองค์ที่สามเสื้อคลุมฤดูร้อนสีฟ้าอ่อน นุ่งหนหลังให้พวกนางอยู่กลางศาลากลางน้ำที่กว้างขวางสว่างไสว นอกจาก เจ้านายแล้ว มีเพียงผู้กองยืนรับใช้อยู่หนึ่ง เมื่อเห็นพวกนาง ผู้กอง กระซิบบางอย่างกับโอรสองค์ จากนั้นรีบเดินสองสามก้าวเข้ามาทำความเคารพองค์หญิงตวนฮฺย

องค์หญิงตวนฮฺยโบกมือ เดินตรงเข้าไปในศาลากลางน้ำ ยิ้ม ทักทายโอรสองค์ว่า “พี่สามช่างมีรสนิยมนัก คิดหาวิธีพ่อนคลายอารมณ์ที่ดี เช่นนี้ได้” นางนั่งอย่างเป็นธรรมชาติบนที่นั่งริมศาลาฝั่งหนึ่งในศาลา กลางน้ำ ลืมไปนานแล้วว่าตนเคยพูดจาไร้มารยาทกับพี่สามที่พูดติดอ่าง ที่จวนองค์แห่งนี้

จ้าวเหิงมองนางแวบหนึ่ง ก่อนยิ้มเฉยเฉย ไม่ได้ตอบรับ

“เชิญคุณหนูทั้งสี่ท่าน” ผู้กองยิ้มพูดกับช่งเจียเหวินและอีกสามคน

ถ่านเซียงอวี่อายุมากที่สุดในบรรดาสี่คน แต่ฐานะของนางไม่ยิ่งใหญ่ เท่าคุณหนูตระกูลกัว ดังนั้นจึงไม่กล้านำหน้า คุณหนูรองหลั่นฟางมอง ถ่านเซียงอวี่ พยักหน้าให้ผู้กอง จากนั้นพาสามสาวเดินไปฝั่งของโอรสองค์ ก้มหน้าทำความเคารพ “ขอบคุณท่านองค์ที่เชื้อเชิญด้วยความเมตตา พวกเราพี่น้องไริ่ยางอายุต้องครบถ้วนแล้ว”

จ้าวเหิงมองไปข้างหน้า พูดเพียงว่า “นั่ง”

หลั่นฟางส่งสายตาให้ช่งเจียเหวินและอีกสองคน สี่สาวเดินก้าวเท้า ลื่นๆ ไปนั่งฝั่งขององค์หญิงตวนฮฺย เรียงลำดับตามอายุ เดิมที่ช่งเจียเหวิน สมควรนั่งข้างหลังอวี่นฟาง แต่นางเพิ่งยกเท้าขึ้น ถ่านเซียงอวี่กลับแย่ง

ตำแหน่งนั้นไป นั่งแล้วประคองแขนของอวิ้นฟางมองไปข้างหน้า บริเวณ
ที่จ้าวเหิงนั่งอยู่คือจุดชมที่ดีที่สุด อีกสองฝั่งล้วนต้องเอียงศีรษะมอง

ซ่งเจียหิงไม่ชอบถานเชียงอวิ้นิดหน่อยเพราะเรื่องเล่นว่า
ครั้งก่อน ยามนี้ไม่ว่าอีกฝ่ายจงใจหรือไม่ ซ่งเจียหิงก็ไม่อยากเข้าใกล้
มากเกินไป จึงจ้องเท้าถอยหลังหนึ่งก้าว ห่างจากถานเชียงอวิ้นิดครั้ง
ถึงนั่งลง ศีรษะของสองฟางกับหนึ่งอวิ้นที่อยู่ข้างหน้าเอียงเข้าข้างใน ส่วน
ซ่งเจียหิงพุบกับพนักที่นั่งริมศาลาแล้วมองออกไปข้างนอก

คุณหนูทั้งห้าคนดูเหมือนกำลังชมชิงช้าน้ำ แต่สายตาของถานเชียงอวิ้น
กลับแอบลอยไปทางโช่วอ่องที่อยู่บนเก้าอี้ข้างๆ กัน ครั้งก่อนไม่ได้อ้อม
กำแพงของจวนโช่วอ่องด้วยซ้ำ เดิมทีนางลุ่มลึกความคิดจะเป็นชายาอ่อง
ไปแล้ว แต่วันนี้โอกาสบังเอิญเข้ามาพอดี ซ้ายยังอยู่ใกล้โช่วอ่องขนาดนี้
ด้วย ความปรารถนาของถานเชียงอวิ้นจึงพินิจอีกครั้ง

แต่จะทำให้โช่วอ่องสังเกตเห็นได้อย่างไรกัน

ถานเชียงอวิ้นแอบไคร่ครวญ ลมทะเลสาบพัดมาจากนอกศาลา
กลางน้ำ ปอยผมข้างหูพะยิบพะยิบจนนางคันยุบยิบ ถานเชียงอวิ้นฉวยมือ
ทัดปอยผมไปข้างหลัง ในขณะที่เฝ้ามองของนางพลันโลดแล่น เกิด
ความคิดขึ้นมา ถานเชียงอวิ้นหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดเหงื่อ จากนั้น
ปล่อยมือคล้ายไม่ได้ตั้งใจ ผ้าเช็ดหน้าสีขาวที่ปกปลายผีเสื้อสีชมพูบินอยู่
เหนือดอกไม้โน้นจึงลอยตามสายลมไปตรงกลางศาลากลางน้ำแล้วร่วงลง
บนพื้น ก่อนขยับไปข้างหน้าอีกระยะหนึ่งจนหยุดอยู่ที่ข้างเท้าของโช่วอ่อง
โดยบังเอิญ

ถานเชียงอวิ้นใจเต้นรัว ผ้าเช็ดหน้าลอยไปจริงด้วย หรือว่านางกับ
โช่วอ่องจะเป็นคู่ชะตาฟ้าลิขิต

โอกาสเช่นนี้หาได้ยาก ถานเชียงอวิ้นจึงลุกขึ้นทันที เดินไปตรงหน้า
โช่วอ่องอย่างเฉยเมย ก้มหน้าทำความเคารพ หน้าแดงพุทว่า “ข้าน้อย

“ไม่ระวังทำผ้าเช็ดหน้าปลิว ربกวรท่ำนอ่องแล้ว ท่ำนอ่องโปรดอภัยด้วย”

นางอายุสิบหกปีแล้ว สวมเสื้อคลุมยาวสีแดงอมชมพูประดับดอกไม้ ขับให้ผิวขาวราวหิมะแวววาวสดใส แต่ท่าทางในยามนี้ของถ่านเซียงอวี่ปรากฏเพียงในสายตาของผู้กงกงเท่านั้น ส่วนจ้าวเหิงหลูตาหลงตั้งแต่ถ่านเซียงอวี่ขยับเข้ามาแล้ว เมื่อนางพูดจบ เขาก็มองผ้าเช็ดหน้าที่อยู่ข้างเท้า และลุกขึ้นทันที

องค์หญิงทวนฮุ่ย ช่งเจียหนิง และสองสาวพากันมองมาทางนี้ บ้างก็แปลกใจ บ้างก็ล่ำลือคิดบางอย่าง

สายตาของจ้าวเหิงกวาดผ่านพวกนางทีละคน ก่อนสบกับดวงตาเมลิ็ดซึ่งที่บริสุทธิ์ใสของช่งเจียหนิง เขาเฝ้่มปากพูดว่า “พวกเจ้าชมเถิด”

จากนั้นเดินจากไป

ผู้กงกงจะตามไปด้วย แต่เห็นสายตาดอกไม้ของเจ้านายจึงอยู่ที่ศาลากลางน้ำต่อ

องค์หญิงทวนฮุ่ยไม่ได้รู้สึกชอบหรือไม่ชอบถ่านเซียงอวี่ แต่นางมีความสุขกับการเห็นบนแถมผู้อื่นตั้งแต่เด็ก มองถ่านเซียงอวี่ที่หน้าซัดก้มเก็บผ้าเช็ดหน้า องค์หญิงที่เคยเห็นลูกไม้้นับไม่ถ้วนซึ่งสนมวังหลังใช้แย่งชิงความโปรดปรานมานานแล้วนั้น แม้เพิ่งอายุสิบสองปี แต่จะมองความคิดมักใหญ่ใฝ่สูงของถ่านเซียงอวี่ไม่ออกได้อย่างไร

“พี่เซียงอวี่ โยท่ำนจึงไม่ระวังเช่นนี้เล่า” องค์หญิงทวนฮุ่ยพูดคล้ายมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น “ข้าจะบอกให้นะ พี่สามของข้าไม่ชอบให้คนแปลกหน้าเข้าใกล้ที่สุด ผ้าเช็ดหน้าของท่านกลับปลิวไปทางเขาเสียได้ ดูลิ เขาโมโหจนเดินไปแล้ว”

ถ่านเซียงอวี่ได้ยินแล้วหน้าซัดยิ่งกว่าเดิม

องค์หญิงทวนฮุ่ยยิ้มเยาะ ทำคางชมพวกชั้นที่น้อยโล้ชิงช้าต่อไป

ซึ่งช้าน่าชม แต่ถ่านเชียงอวีเป็นแขกของจวนเว่ยกั้วกง ยามนี้นาง
ล่วงเกินไชวอ่องจนน่าอัปอาย หลั่นฟางเมินเฉยได้ไม่เท่าองค์หญิงทวนฮุย
มองถ่านเชียงอวีอย่างซับซ้อน ก่อนส่งสายตาให้วีนฟางกับช่งเจียหนิง
แล้วลุกขึ้นพูดกับองค์หญิงทวนฮุยว่า “น้องสาวดูไปเถิด พวกเราขอตัว
ก่อน”

องค์หญิงทวนฮุยไม่พอใจแล้ว จับแขนของหลั่นฟางไว้พลาง
กระซิบว่า “ให้นางกลับไปเอง พวกท่านอยู่กับข้า”

หลั่นฟางส่ายหน้า ทว่าวีนฟางอยากอยู่ต่อ กระทบตาพร้อมยิ้ม
ดีใจก่อนจะกลับไปนั่งข้างองค์หญิงทวนฮุย ส่วนองค์หญิงทวนฮุยทอด
อีกฝ่ายไว้ทันที หลั่นฟางจนปัญญา ได้แต่ใช้สายตาดูช่งเจียหนิง
ยามแรกช่งเจียหนิงมองไม่ออกว่าถ่านเชียงอวีจะใจเข้าใกล้ไชวอ่อง แต่ด้วย
การพูดฉีกหน้าขององค์หญิงทวนฮุย นางก็เข้าใจแล้ว เมื่อนึกถึงใบหน้า
ด้านข้างที่เย็นชาของจ้าวเหิง ช่งเจียหนิงก็ไม่กล้าอยู่นาน เลิกจากไป
พร้อมกับหลั่นฟางและถ่านเชียงอวี

ผู้กองกร้อนใจแต่ก็หาข้ออ้างไม่ได้

ช่งเจียหนิงกับสองสาวเดินไปครึ่งทาง พลันตกใจเมื่อเห็นไชวอ่อง
ยืนเอามือไพล่หลังอยู่ใต้ต้นไม้ดอก เห็นพวกนางแล้ว ไชวอ่องมีสีหน้า
เรียบเฉย

สามสาวคารวะอำลา ขณะที่กำลังจะจากไป จ้าวเหิงกลับพูดขึ้นมา
ว่า “เจ้า อยู่ต่อ”

ช่งเจียหนิงตกใจ เมื่อหันหน้ามา ท่านไชวอ่องที่อยู่ฝั่งตรงข้าม
ก็กำลังมองนาง...

คำว่า ‘อยู่ต่อ’ ของโหวอเอง ซึ่งเจียหนิงได้ยิน ถานเชียงอวี้ก็ได้ยิน
ใจเต้นรัวทันที เมื่อครุ่นคิดถึงจะดึงดูโหวอเอง แม้โหวอเองไปแล้ว แต่
อาจจะไม่โกรธก็ได้ เขาอาจสังเกตเห็นนางแล้ว เพียงแต่นึกไม่ออกว่า
สมควรทำความรู้จักกับนางอย่างไร เหตุที่ยืนอยู่ที่นี้คนเดียวมานานขนาดนี้
ยามนี้ก็เพื่อเรียกให้นางอยู่ต่อใช่หรือไม่

ถานเชียงอวี้หน้าแดงหันหลังกลับมา แต่เห็นเพียงหยันตาสีดำ
ที่ทำให้คนมองไม่ออกจุดจเมฆหมอกของโหวอเองนั้นกำลังมองซึ่งเจียหนิง
หัวใจที่เต้นตึกตักของถานเชียงอวี้นิ่งลงไปในชั่วพริบตา
เพียงแต่เหตุใดโหวอเองต้องเรียกให้ซึ่งเจียหนิงอยู่ต่อ
ซึ่งเจียหนิงก็ไม่มีคำตอบ นางมองท่านเองผู้หล่อเหลาที่อยู่ฝั่ง
ตรงข้าม สายตาเต็มไปด้วยความสงสัย

หลันฟางกับถานเชียงอวี้ยังเดาไม่ออก คนหนึ่งเป็นห่วงน้องสาว
อีกคนทั้งอับอายทั้งริษยา สองคนรออยู่ชั่วคราวพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย
คล้ายว่าอีกประเดี๋ยวโหวอเองก็จะตอบ แต่ท่านเองคนนั้นพูดจบก็หัน
มองไปข้างหน้า เห็นได้ชัดว่าจะไม่อธิบาย ซึ่งเจียหนิงอดตื่นตระหนก
ไม่ได้ หลันฟางส่งสายตาไปรอบใจน้องสาว ก่อนพาถานเชียงอวี้จากไป
อย่างรู้จักวางตัว

โงะอ่องไม่สนใจในลาภยศ แต่ก็ไม่เคยได้ยื่นซื้อเสียงในทางไม่ดี
หลั่นพางไม่คิดว่ำน้องสาวจะตกอยู่ในอันตราย

กระทั้งพวกนางเดินไปไกลขึ้นเรื่อย ๆ เเงาร่วงค่อย ๆ ลับตาไป
โงะอ่องก็ยังไม่ส่งเสียง ช่งเจียหึงแอบเหลือบมองพุ่มไผ่เขียวที่ตึงดูด
สายตาของบุรุษ กลับไม่พบสิ่งใดที่ควรค่าให้มองเป็นพิเศษ เสียงของหนัก
ตกน้ำอันชัดเจนแว่วมาจากผิวทะเลสาบอีกครั้ง ตามมาด้วยเสียงร้องไห้โย
เสียงคนทำให้นางเกิดความกลัว ช่งเจียหึงกำมือ ถ้ามอย่างไม่แน่ใจว่า
“ท่านอ่อง ท่าน...”

“น้องชาย กินผลซึ่ง¹?” จ้าวเหิงหันกลับมา ก้มหน้ามองนาง
สายตาสงบนิ่งดูจล่ำธาร

ช่งเจียหึงอ้าปากค้างอย่างตกตะลึง เมื่อครู่ส่องเต้ในอนาคต
พูดว่าอันใดนะ

ริมฝีปากแดงฉ่ำของนางดูจึงเถา ท่าทางตกใจจนเช่อช้านั้นดูน่ารัก
ยิ่งนัก จ้าวเหิงมองอยู่เงียบ ๆ ไม่ได้พูดซ้ำ ช่งเจียหึงเข้าใจแล้ว เมื่อ
นึกถึงน้องชายตัวอ้วนขาวผ่องในเรือน นางก็หัวเราะโดยไม่รู้ตัว “กิน
เจ้าคะ เพียงแต่ยังเคี้ยวไม่ค่อยได้ ได้แต่ถือไว้ดูน้ำ”

เมื่อนางหัวเราะ ดวงตาเมล็ดซึ่งดำขลับยิ่งเปล่งประกาย รวากับ
สายน้ำใสแจ้วระยิบระยับ จ้าวเหิงเบนสายตาดูออก เชิดคางไปทางสวน
ไปกั้ว “ผลซึ่งในสวน สุกแล้ว”

นี่เป็นเวลาทีผลซึ่งสุกงอม แต่วันก่อนกั้วเขียวซ้อกลับมาแล้ว
สองตะกร้า ผลซึ่งเหล่านั้นโงะหลั่นอ้วนยังกินไม่หมดเลย ทว่าเห็น
ส่องเต้ในอนาคตเดินไปทางสวนไปกั้วแล้ว ช่งเจียหึงจึงไม่กล้าปฏิเสธ
ความหวังดีของเขา เดินตามหลังบุรุษอย่างเงียบ ๆ ในใจแอบดีใจ

¹ หมายถึง เอฟริคอต

แทนน้องชาย ได้รับความโปรดปรานจากโชวอ่องตั้งแต่ยังเด็ก เมื่อ
น้องชายเติบโตขึ้น โชวอ่องก็ขึ้นครองราชย์ตั้งนานแล้ว ถ้ายามนั้น
ฮ่องเต้องค์ใหม่ยังจดจำมิตรภาพเล็กๆ น้อยๆ ในยามนี้ได้ น้องชาย
ก็สบายแล้ว...

ฝนกลางวันตลอดทาง จนมาถึงหน้าสวนไปกั้วโดยไม่รู้ตัว

คราวนี้ช่งเจียหิงถึงพบว่าไม้ผลของสวนไปกั้วปลูกตามฤดูกาล
เก็บเกี่ยว อิงเถาจะสุกในเดือนสี่ ช่างๆ ก็คือต้นซึ่งที่สุกในเดือนห้า ถัดไป
ทางขวาคือซุ้มองุ่นเขียวช่อ ถัดจากนั้นคือทับทิม สาลี่ และลูกพลับ
สายตานางเบนไปแล้วค่อยเบนกลับมา มองผลซึ่งเหลือทิ้งที่มีขนาดเท่า
ไข่เป็ดพวงนั้น ช่งเจียหิงเพื่อฝนอีกครั้งอย่างอดไม่ได้ รอให้ในอนาคต
นางออกเรือน ตนเองเป็นคนดูแลเรือน จะปลูกไม้ผลในลานเรือนให้มาก
หน่อยเช่นกัน

“เลือกลูกเหลือทิ้ง เก็บไปมากหน่อย” จ้าวเหิงหยุดอยู่หน้าต้นซึ่ง
พูดเสียงเบา

ช่งเจียหิงขานรับ

ผลซึ่งอยู่รวมกันเป็นช่อหนาแน่น แต่ลูกที่เหลืออวบน้ำยังมีไม่มาก
ช่งเจียหิงมองผลซึ่งพวกนี้คล้ายมองของลำค่าของตน เสียตาย นาง
ไม่อยากเด็ดของลำค่าตั้งแต่ยังไม่เติบโต จึงเลือกอย่างละเอียดยิ่งนัก
จะต้องเหลือจนออกแดงทั้งผลถึงเด็ดได้ นางมุ่งมั่นตั้งใจ ค่อยๆ เดินวน
รอบต้นซึ่งที่ใกล้ที่สุด

จ้าวเหิงเดินช้าๆ ตามอยู่ข้างหลังนาง

วันนี้นางสวมเสื้อตัวน้อยสีชมพูผลท้อ ท่อนล่างสวมกระโปรงยาว
สีขาวางช้าง เสื้อผ้าฤดูร้อนเบาบาง เด็กหญิงอายุสิบสามปี รูปร่างกลับ
วิจิตรงดงามกว่าหญิงสาวที่โตกว่าหลายปี แต่สิ่งที่จ้าวเหิงมองมากที่สุด
ก็คือแก้มขาวอมชมพูของนาง ใบหน้าน้อยขาวผ่องเกลี้ยงเกลา อ่อนช้อย

กว่าดอกหลิว²ที่เพิ่งบานในฤดูใบไม้ผลิ นัยน์ตาต่ำล้นฉ่ำวาว บริสุทธิ์
สุกใส

จ้าวเหิงนึกถึงเหตุการณ์ในศาลากลางน้ำ นางกฤษตินางนั้นแย่ง
ที่นั่ง แต่กลับไม่โมโหเลยแม้แต่น้อย ยิ้มมองนางต่อไป

“เจ้า...”

ช่งเจียหิงเพิ่งพบข้อผลซึ่งที่ดูเหมือนจะสุกทั้งลูก กำลังจะยื่นมือ
ไปเด็ด ข้างหูพลันแว่วเสียงทุ่มต่ำของบุรุษ ช่งเจียหิงเอียงศีรษะมอง
จ้าวเหิงกวาดตามองผลซึ่งที่นางไถ่จะเอื้อมถึงนั้นแล้วส่ายหน้าเล็กน้อย
เม้มปากไม่พูดต่อ ช่งเจียหิงพยายามเดาว่าเขาจะพูดอันใด แต่บุรุษ
ล้มเลิกกลางคัน นางจึงได้แต่พยักหน้า เก็บผลซึ่งต่อไป

ผลซึ่งกลมดิกห้าถึงหกลูกรวมกันกลายเป็นข้อ ช่งเจียหิงจับไว้
หนึ่งลูก ออกแรงเล็กน้อยผลซึ่งก็ร่วงลงมา เผยให้เห็นฝูงแมลงปีกแข็ง
สีดำที่แน่นขนดอยู่ข้างใน ช่งเจียหิงไม่ได้เตรียมตัวแต่อย่างใด แวบแรก
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่านั่นคืออันใด แต่เมื่อนางเห็นชัดเจนแล้วหน้าก็ซีดลงทันควัน
กริธร้องพร้อมกับทิ้งผลซึ่งที่อยู่ในมือแล้ววิ่งไปข้างหน้า...

ท่าทางนางตื่นตระหนกหวาดกลัวราวกับเจอเงี้ยวเขี้ยวขอ ชวนให้
เข้าใจผิดว่ามีอันตราย จ้าวเหิงจึงกอดเด็กหญิงที่วิ่งหนีอย่างร้อนรนจน
ไม่เลือกเส้นทางไว้ในอ้อมแขนโดยสำนึก ถือโอกาสเบี่ยงตัว มือข้างหนึ่ง
กอดนางที่ตัวลั่นเทาไว้ พลังมองไปทางตำแหน่งที่นางยืนอยู่เมื่อครู่
ไม่นานก็พบผลซึ่งที่เฝ้าหลายลูกนั้นกับแมลงผลไม้ฝูงนั้น

จ้าวเหิงขมวดคิ้ว อุ้มช่งเจียหิงขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนทันที เดิน
ก้าวใหญ่ไปทางศาลาเต๋อซวีที่อยู่กลางป่าอิงเถา

ช่งเจียหิงกลัวฝูงแมลงดำทะมึนที่จู่ๆ ก็โผล่ออกมาต่อหน้าต่อตา

² หมายถึง ดอกสาลี่

ข้าวยังอยู่ใกล้ขนาดนั้น ซาติก่อนนางลำบากมากมาก็จริง แต่ล้นลำบากที่ใจในด้านเสื้อผ้า อาหาร ที่อยู่ การเดินทาง ซึ่งเจียหิงไม่เคยมีช่วงเวลาที่ยากลำบาก นางถูกประคบประหงม ผั่งตัวเดียวบินมาในสวนดอกไม้ ยังต้องหลบหลังสาวใช้ จะเคยเห็นแมลงสีดำน่าเกลียดน่ากลัวขนาดนี้ได้อย่างไร หนึ่งตัวสองตัวก็ช่างเถิด แต่นักลับ...

ตรงหน้าปรากฏภาพเหตุการณ์นั้นอีกครั้ง ซึ่งเจียหิงตัวลั่น ขดร่างเข้าสู่อ้อมแขนของคนนั้นที่ปกป้องนางโดยสัญชาตญาณ ในขณะนี้เอง ขาสองข้างพลันถูกเขาซ้อนอ้อมขึ้นมา ร่างกายลอยสูงขึ้นในทันใด ซึ่งเจียหิงลืมหินอย่างตกตะลึง ตรงหน้าคือคอเสื้อที่ปักลายใบหลั่นสวของบุรุษ ลำคอขาวบริสุทธิ์ของเขาเห็นลูกกระเดือกชัดเจน

ซึ่งเจียหิงงงเป็นไก่ตาแตก ไช้อ๋องเขา...

ลืมหินไปทันใด ซึ่งเจียหิงตื่นตระลึงตะลัน พุดอย่างไม่สบายใจ “ท่านอ๋อง ข้าน้อยไม่เป็นไร ท่านปล่อยข้าน้อยลงเถิด...”

จ้าวเหิงกวาดตามองต้นชิงสองฝั่ง ถามเสียงเบา “ไม่กลัวแล้วหรือ”

ซึ่งเจียหิงตัวลั่น แต่ยังยืนกรานต่อไป “ข้าน้อยเดินเองได้ ไม่กลัวรบกวนท่านอ๋องเจ้าค่ะ”

จ้าวเหิงยิ้มปาก ปล่อยนางลงช้าๆ

พอเท้าสองข้างสัมผัสพื้น แขนตรงเอาก็ผล่อออก ซึ่งเจียหิงโล่งใจ ความกลัวที่มีต่อแมลงท้วนทันขึ้นมามีอีกครั้ง นางรีบเดินไปข้างหน้า สายตามองตรง ไม่เหลียวแลไม้ผลฝั่งซ้ายและฝั่งขวา เดินออกไปนอกสวนไปทั่วคล้ายวิ่งหนีบางอย่าง

“โทษข้า”

ข้างหลังแว่วเสียงกระซิบตำหนิตนเองของบุรุษ ซึ่งเจียหิงตะลึงงัน รีบหันกลับไปพูดว่า “แมลงทำลายสวนผลไม้ เกี้ยวอันใดกับท่านอ๋อง ท่านอย่ากล่าวเช่นนั้นเชียว ข้าน้อยผิดเองที่เป็นกระต่ายตื่นตูม ข้ายัง

ล่องเกินท่านอ่อง”

แก้มของนางยังซีดขาว เห็นได้ว่าเมื่อครูนึกกลัวเพียงใด จ้าวเหิงอยากกอดนางไว้เช่นเดียวกับเมื่อครู่ ให้นางที่ตัวลั่นเทาค่อยๆ สงบลง ในอ้อมแขนของเขา แต่นางใจเย็นลงแล้ว เขาจึงไม่มีเหตุผลให้กอดนางอีก

“ท่านอ่องมีเรื่องอะไรจะรับสั่งอีกหรือไม่เจ้าคะ” ช่งเจียหิงก้มหน้าถาม เพราะตอนนี้นางอยากไปแล้ว

จ้าวเหิงเข้าใจ พูดว่า “ไม่” ที่ให้นางอยู่ต่อเพียงคนเดียว ก็ด้วยข้ออ้างบังหน้าว่าให้นางเก็บผลซึ่งไปให้แม่เฮอร์ แต่ในขณะนี้จ้าวเหิงเชื่อว่าสิ่งที่นางไม่ยอมแตะต้องที่สุดก็คือผลซึ่งพวกนั้น

ช่งเจียหิงจึงย่อเข้าทำความเคารพ รีบออกไปด้วยใบหน้าซีดเผือด เมื่อกลับถึงโถงหลินอวีน มารดาอยู่ยู่ที่เรือนช่างซิน ช่งเจียหิงมุ่งหน้าเข้าไปในห้องของตน ถอดเสื้อผ้าทั้งหมดบนร่างกายออกในไม่กี่ครั้ง เพราะกลัวว่าแมลงจะบินเข้ามาซ่อนอยู่ข้างใน จากนั้นก็มุดเข้าไปในโปงผ้าห่ม ลังซวงเออร์ว่า “หยิบออกไปค้นหาทุกซอกทุกมุม ดูซิว่ามีแมลงหรือไม่!”

นางกลับมาถึงก็ถอดเสื้อผ้า ซวงเออร์ ลิวเออร์ และจิวเออร์ต่างตกใจ เมื่อได้ยินว่าคุณหนูให้พวกนางหาแมลงก็โล่งใจในที่สุด ต่างคนต่างไปจัดการอย่างกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ไม่นานก็เข้ามารายงาน เมื่อรู้ว่าไม่มีแมลง ความกลัวในใจของช่งเจียหิงก็ค่อยๆ สลายไป จากนั้นภาพเหตุการณ์ที่ถูกโซวอ่องอ๋มเข้าไปในอ้อมแขนพลันผุดขึ้นมา

กลัวนางจะถูกแมลงกัด จึงอุ้มนางออกมาใช้หรือไม่

เช่นนั้นในยามแรก นางวิ่งเข้าไปในอ้อมแขนของเขา หรือเขาดึงนางเข้าไปกันนะ

ช่งเจียหิงกลับนึกไม่ออกแล้ว ยามนั้นในหัวมีแต่เรื่องแมลง

สิ่งเดียวที่นางมั่นใจได้คือโซวอ่องไร้ความคิดชั่วร้ายใดๆ ขณะกอด

นาง เพราะทันทีที่เท้าของนางแตะพื้น เขาก็รีบปล่อยมือในทันที ช่างเป็น
สุภาพบุรุษเหลือเกิน ฉะนั้นเขาดูแลนางในฐานะน้องสาวจริง ๆ ล่ะ

ในใจของซ่งเจียเหวินบอบอุ่นขึ้นมาทันที ในหมู่ลูกหลานมังกรนี้
องค์หญิงทวนฮู่ยี่ไม่ต้องพูดถึง ชู่อ๋องไม่ได้เห็นนางหรือพี่หญิงตระกูลกัว
สามคนอยู่ในสายตา รุ่ยอ๋องเคยหัวเราะเยาะนางพร้อมกับองค์หญิงทวนฮู่ยี่
องค์ชายสี่ยิ่งเหมือนเด็ก มีเพียงโช่วอ๋องที่ไม่เคยเผยให้เห็นว่าถูก
ชาติกำเนิดของนางแต่อย่างใด

เป็นคนดีจริง ๆ

“คุณหนู เหตุใดท่านถึงกลับมาเองเล่าเจ้าคะ” ชวงเอ๋อร์หยิบ
ชุดใหม่จากตู้เสื้อผ้า ถามพลางเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ซ่งเจียเหวิน

ซ่งเจียเหวินพูดตามจริง นอกจากเรื่องการสัมผัสทางกายโดย
บังเอิญกับโช่วอ๋อง นางไม่คิดว่ามีอันใดต้องปิดบัง แต่นางบรรยายอย่าง
เรียบง่าย พูดถึงเพียงโช่วอ๋องเรียกให้นางไปเก็บผลซึ่ง ไม่ได้บอกว่า
โช่วอ๋องไปกับนางด้วย ฉะนั้นชวงเอ๋อร์จึงไม่ได้คิดลึก เปลี่ยนมากระซิบ
ถามว่าเหตุใดคุณหนูรอนกับคุณหนูญาติผู้พี่ถึงกลับจวนก่อน

เรื่องนี้...

ซ่งเจียเหวินมองสาวใช้สามคนข้างกาย เพราะระวังตัวจึงไม่ได้พูด
อย่างไรก็เกี่ยวข้องกับชื่อเสียงของถานเซียงอวี่ และถานเซียงอวี่นั้นก็เป็
นลูกพี่ลูกน้องแท้ ๆ ของกัวเซียว

เรื่องนี้ ระหว่างทางกลับจวนหลันฟางก็ยังไม่แน่ใจว่าควรจะทำอย่างไ
ก่อนอื่นนางยืนยันไม่ได้ว่าถานเซียงอวี่ตั้งใจปล่อยให้ผ้าเช็ดหน้าปลิวไป
หรือไม่ นอกจากนี้ถ่านางบอกท่านย่า แต่พี่ถึงฟางเชื่อว่าถานเซียงอวี่
บริสุทธิ์...คิดไปคิดมาหลันฟางจึงปกปิดเรื่องนี้ไว้ชั่วคราว รอให้ถึงวันที่
พี่ถึงฟางกลับจวนมาคารวะญาติผู้ใหญ่ค่อยแอบเตือนเสียหน่อย ถ้า

ถานเชียงอวีทำตัวยั่ววนไริ่ย่างอายเช่นนั้นจริง ให้พี่ถึงฟางตีตัวออกหาก
แต่เร็ววันจะดีกว่า

ขณะที่หลันฟางคิดอย่างรอบคอบ องค์หญิงทวนฮู่ยกกลับรังเกียจว่า
ยังครึกครื้นไม่มากพอ เมื่อกลับมาจากชมชิงช้าน้ำก็เล่าเรื่องนี้ให้ฮูหยิน
ผู้เฒ่ากั้วฟังเป็นเรื่องตลกขบขันต่อหน้าถานเชียงอวีกับถึงฟาง

สายตาที่ฮูหยินผู้เฒ่ากั้วมองถานเชียงอวีเปลี่ยนไปในทันที

ถานเชียงอวีไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ใด แต่ก็ต้องแก้ต่างให้ตนเอง
ตาแดงเรื่อโต้แย้งองค์หญิงทวนฮู่ว่า “ช้าน้อยไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ เหตุใด
องค์หญิงต้องบิดเบือนความจริงด้วยเจ้าคะ”

องค์หญิงทวนฮู่กำลังจะย้อนคำ สาวใช้ที่อยู่ข้างนอกพลันรายงาน
ว่า “ชื่อจื่อมาแล้ว”

เมื่ออยู่จนชั่ววูบ ถานเชียงอวีทำผิวยอมส่งผลกระทบต่อน้ำตาของจนเว่ยกั้วกึ่ง ถึงอย่างไรเมื่ออยู่ในจนเว่ยกั้วกึ่ง ถานเชียงอวีก็ยังนับเป็นลูกพี่ลูกน้องของกั้วเซียวกับถึงฟาง สุธยีนผู้เฒ่ากั้วได้แต่ดีใจที่หลินซื่ออู๋เฒ่าเกอร์จากไปนานแล้ว มิฉะนั้นองค์หญิงทวนสุ่ยเปิดโปงเรื่องอื้อฉาวของถานเชียงอวีต่อน้ำหลินซื่อ แม้หลินซื่อจะไม่ดูถูกหลานชายคนโตของนาง แต่หลานชายคนโตที่ยโสโอหังอาจจะเกิดความคับแค้นใจ รู้สึกว่าตนเองเสียหน้าต่อหน้ามารดาเลี้ยง

ไม่ว่าหลานชายคนโตจะได้ยินหรือไม่ ก่อนที่เขาจะเข้ามาในห้อง สุธยีนผู้เฒ่ากั้วก็ชิงตาส่ององค์หญิงทวนสุ่ยอย่างเข้มงวด จากนั้นเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างรวดเร็ว ยืมถามองค์หญิงทวนสุ่ย “วันนี้พวกเจ้าเล่นปิดตาคาล่าทาย ผู้ใดเป็นคนคลำบ่อยที่สุดล่ะ”

องค์หญิงทวนสุ่ยทั้งชอบทั้งกลัวกั้วเซียว โดยเฉพาะหลังจากที่ถูกตำหนิเพราะซ่งเจียหิงหลายครั้ง นางจึงไม่กล้ารังแกซ่งเจียหิงต่อหน้ากั้วเซียวอีกแล้ว แต่ถานเชียงอวีเป็นลูกพี่ลูกน้องแท้ๆ ของกั้วเซียว องค์หญิงทวนสุ่ยคิดว่ากั้วเซียวจะต้องปกป้องอีกฝ่ายยิ่งกว่าแน่ จึงรีบตอบสุทธยีนผู้เฒ่ากั้วว่า “พี่เจียหิง นางทนาย่ายที่สุดแล้ว”

สุทธยีนผู้เฒ่ากั้วยิ้มแยม

สาวใช้เลิกมานั่งประตู่ขึ้น ก้าวเชียวก้าวเข้ามาด้วยใบหน้าเย็นชา
เช่นเคย ถึงไม่โกรธก็น่าเกรงขาม

สุหิณผู้เฒ่าก้าวพูดอย่างแปลกใจว่า “ไยจึงกลับมาเร็วเช่นนี้”

ก้าวเชียวมองถึงฟางน้องสาวแท้ ๆ สายตานุ่มนวลขึ้นหน่อย
“วันมะรืนน้องสาวก็จะออกเรือนแล้ว ข้าจึงอยากกลับมาเร็วหน่อยและ
อยู่กับนางให้มากขึ้นขอรับ”

ถึงฟางน้ำตาคลอเข้าทันใด

สุหิณผู้เฒ่าก้าวพยักหน้าอย่างใจหาย “สมควรแล้ว เช่นนั้น
พวกเจ้าพี่น้องไปคุยกันส่วนตัวเถิด”

ก้าวเชียวจึงพาน้องสาวไป โดยมีถานเชียงอวีที่สีหน้าขาวซีดเดิน
ตามหลังถึงฟาง

ถานเชียงอวีมาเป็นแขกที่จวนเว่ยกั้วกง กลางคืนพักอยู่ที่เรือน
อวีซุนของถึงฟาง ยามนี้แม้คนที่นางไม่อยากจะที่สุดก็คือก้าวเชียว แต่ก็
ยังจำเป็นต้องตามไป ถึงฟางเดินเคียงข้างพี่ชาย แอบมองเขาหลายครั้ง
เห็นพี่ชายมีสีหน้าบึ้งตึง คงได้ยินคำพูดที่องค์หญิงทวนสุ่ยหัวเราะเยาะ
น้องสาวเป็นแน่ นางรู้สึกไม่สบายใจ กลัวพี่ชายจะไม่โ

แต่ก้าวเชียวไม่ได้พูดอันใดทั้งนั้น บอกให้ถานเชียงอวีกลับห้อง
ของนางไป เขาจะพูดคุยกับน้องสาวตามลำพัง

“น้องสาวอาจจะไม่ได้ตั้งใจ ท่านอย่าโกรธเลยนะ” ในเมื่อมองออก
ว่าพี่ชายรู้เรื่องแล้ว ถึงฟางจึงอดช่วยพูดแทนน้องสาวไม่ได้ วางแผนดึงดูต
โช้วอ๋องนับเป็นความผิดใหญ่หลวง นางไม่ค่อยเชื่อว่าน้องสาวจะเป็นคน
เช่นนั้น อีกทั้งองค์หญิงทวนสุ่ยยังชอบรังแกผู้อื่นเป็นเรื่องปกติ ครั้นนี้
ไม่แน่ว่าอาจเป็นเรื่องที่องค์หญิงทวนสุ่ยเดามั่ว

“ครั้งก่อนเชื่อกว่าของนางมีรอยมีดตัดขาด” ก้าวเชียวยกถ้วยชาขึ้น
ก่อนที่จะดื่มชาก็พูดอย่างไม่ใส่ใจ

ถึงฟางนึ่งอึ้ง เมื่อคิดโยงไปถึงวันนั้น ทั้งที่ป้าสะกักกับน้องสาว ไม่ชอบน้องสาวเลี้ยง แต่กลับยินกรานจะไปขอโทษพร้อมกัน กระนั้นเมื่อไปถึงจวนโชวอ่องเผชิญหน้ากับการซักถามของฝูงกง อีกฝ่ายกลับปิดความรับผิดชอบทั้งหมด ครั้งเดียวอาจจะบังเอิญ วันนั้นก็เกิดเรื่องผ้าเช็ดหน้าอีกครั้ง เช่นนั้น...องค์หญิงตวนฮุ่ยคงไม่ได้ใส่ร้ายกลั่นแกล้งจริงๆ

ถึงฟางกัมหน้า ในใจเป็นทุกข์ยิ่งนัก โยน้องสาวที่แสนดีจึงกลายเป็นคนเช่นนี้ได้

กัวเซียววางถ้วยชาลง เห็นน้องสาวเสียใจก็ถอนใจพูดว่า “เดิมทีไม่ยากบอกเจ้า แต่เจ้าใจดีเกินไป ไม่ยอมมองคนอื่นในทางที่ไม่ดี ข้ากลัวเจ้าจะเสียเปรียบ วันมะรืนเจ้าก็ต้องออกเรือนแล้ว เมื่อถึงที่นั้นยอมฟังได้แต่ตนเอง ข้าหวังให้เจ้าจำไว้ว่าคนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ วันหน้าคบค้าสมาคมกับผู้อื่น การระวังนั้นไม่ควรขาด อย่าไว้วางใจผู้อื่นง่าย ๆ”

ถึงฟางพยักหน้าพร้อมความรู้สึกซับซ้อน มองพี่ชายก่อนพูดอย่างกังวล “ทางน้องสาวนั้น...”

สายตาของกัวเซียวเย็นชาขึ้น พูดเสียงหนักแน่น “น้องสาวโตแล้ว ข้าจะเตือนป้าสะไ้ จัดการเรื่องหมั้นหมายให้างในเร็ววัน เจ้าออกเรือนไปอย่างมีความสุขก็พอ ข้าจะคอยดูแลจวนเอง เจ้าไม่ต้องเป็นห่วง”

ถึงฟางโล่งใจ พอได้ยินพี่ชายถามนางว่าน้องสาวไปจวนโชวอ่องได้อย่างไร ก็กระซิบบอกโดยไม่ได้คิดอันใดลึกซึ้ง

ความหนาวเหน็บเฉียดผ่านนัยน์ตาของกัวเซียว

เมื่อเตือนน้องสาวเสร็จแล้ว กัวเซียวก็ไปหาสุหยินผู้เฒ่ากัวคนเดียว ยามนี้มีเพียงองค์หญิงตวนฮุ่ยที่ยังอยู่กับสุหยินผู้เฒ่ากัว

“พี่ชายกัว” ในที่สุดก็ได้เห็นชายผู้เป็นที่รัก องค์หญิงตวนฮุ่ย

ร้องเรียกอย่างอ่อนหวาน ดวงตาดมามองกัวเซียวปริบๆ

ไฟในอย่านำออก ไฟนอกอย่านำเข้า¹ กัวเซียวพยักหน้าให้องค์หญิงตวนฮุย อธิบายว่า “ข้าถามเซียงอวี่แล้ว ผ้าเช็ดหน้าของนางร่วงหล่น โดยไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ครอบครัวยุติกันทั้งนั้น น้องสาวอย่าได้โทษนาไปทั่วอีก หากแพร่ออกไปจะไม่ดีต่อชื่อเสียงของนาง”

เขาสุภาพและเยือกเย็น องค์หญิงตวนฮุยฟังแล้วรี้นหู รับปากอย่างว่าง่าย “ได้ ข้าฟังท่านทุกอย่างเลย”

กัวเซียวยิ้มบางๆ อย่างเฉื่อยเนื่อย องค์หญิงตวนฮุยเห็นแล้วชอบใจ ยกจานผลไม้มาวางไว้ข้างกายกัวเซียว พูดเสียงอ่อนโยนว่า “ท่านเหนื่อยมาทั้งวัน รับประทานอาหารไม่ให้ชุ่มคอเสียหน่อย”

กัวเซียวไม่ได้ปฏิเสธ ใช้ไม้เสียบจิ้มชิ้นแตงรูปสี่เหลี่ยมชิ้นมาหนึ่งชิ้น กินเสร็จก็กลืนได้ชิ้นได้ กล่าวกับฮูหยินผู้เฒ่ากัวว่า “ท่านย่ำวันนี้น้องสาวทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจก็จริง แต่องค์ชายสามอาจจะไม่คิดเช่นนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงความสงสัย ภายหลังท่านคอยดูเสียหน่อย อย่าให้พวกอวี่นฟางวิ่งไปทางจวนโช่วอ่องอีก อย่างไรก็ไม่เช่นนั้นสาวแท้ๆ ไปบ่อยครั้งผู้อื่นจะวิพากษ์วิจารณ์ได้”

ฮูหยินผู้เฒ่ากัวได้ยินก็รู้ว่าที่แท้หลานชายคนโตมองลูกไม้ของถานเซียงอวี่ออก กล่าวว่าน้องสาวในครอบครัวยุติเช่นเดียวกัน จึงพยักหน้าเอ่ย “ที่จริงสมควรเป็นเช่นนี้ วันนี้มีตวนฮุยไปด้วย ข้าถึงหละหลวมไป”

องค์หญิงตวนฮุยกล่าวว่ากัวเซียวจะโทษตนเอง รับโต้แย้ง “พี่ชายกัว ข้าไม่ได้ตั้งใจ พี่สามเขา...”

กัวเซียวโบกมือขัดจังหวะนาง จิ้มชิ้นแตงรูปสี่เหลี่ยมพลงพูดว่า

¹ หมายถึง ควรจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวเอง ไม่ควรบอกกล่าวให้คนนอกรับรู้

“ข้ารู้”

เกี่ยวข้องกับอันใดกับน้องสาว โทษก็แต่ท่านเองท่านนั้นที่อยู่ข้างกัน เจ้าเล่ห์แสนกล คิดได้ว่าต้องใช้ชิงช้าน้ำสร้างการเคลื่อนไหวดังดูพวกคุณหนูทางนี้ เมื่อนึกถึงໄ໊ວ່ອ່ง กัວເຮື້ວພລັ່ນເຜຍຣອຍຢື່ມເຍ້ຍັນຕຣງມຸມປາກ ໄ໊ວ່ອ່ງປຼຸກໄມ້ຜລ ເຂກື່ຈັດການດ້ວຍໄມ້ຜລ ສົ້ວຜລໄມ້ລ່ວ່ງນ້ຳມາແກ້ຄວາມອຍາກໃຫ້ນາງ ໄ໊ວ່ອ່ງໃຊ້ການສະດງກາຍກຣມຫຍາກມາດື່ງດູດນາງ ເຂາໃຫ້ທ່ານຍ່າຄອຍດູໄມ້ໃຫ້ນາງໄປຈວນ່ອ່ງເສຍເລຍ ຄຣວນີ້ເຂາຈະຄອຍດູວ່າໄ໊ວ່ອ່ງຍັງຈະໃຊ້ລູກໄມ້ອັນໄດ້ໄດ້ອີກ

ຈວນໄ໊ວ່ອ່ງ ຈ້າວເຮິງເຮິງຝູງກຸງມາດື່ງຂ້າງປ່າຜລຊື່ງ ບອກໃຫ້ອີກຝ່າຍໄປດູເອງ

ຄຣິ່ງນີ້ຝູງກຸງເຕາຄວາມຄືດຂອງເຈົ້ານາຍໄມ່ອອກຈຣິງໆ ໄດ້ແຕ່ຫັນກັບໄປມອງເຈົ້ານາຍ ເດີນໄປຂ້າງໃນອ່ງໄມ່ເຂົ້າໃຈ ຂນະກຳລັງຈະເດີນໄປຂ້າງນ້ຳເຈົ້ານາຍບອກໃຫ້ເຂາເລີ້ວໄປທາງຂວາ ຝູງກຸງກໍໄປທາງຂວາອ່ງໄວ່ງວ່າຍ ເຈົ້ານາຍບອກໃຫ້ເຂາຮຸດ ເຂາກໍຮຸດອ່ງໄວ່ງ ຫລັງຍື່ນມັນຄຸງແລ້ວ ຝູງກຸງມອງທັງສ່ວງຝັ່ງໄດ້ໄດ້ຕັ້ງໃຈ ເມື່ອຫັນຫນ້າກໍເຫັນແມລຸງຝູງນັ້ນ

ຝູງກຸງກະຟຣືບຕາ ຫັນໄດ້ນັ້ນຄວາມຫນາວເຍັນກໍແລ່ນໄປຕາມກະດູກສັນຫລັງຈນດື່ງສ່ວນບນຂອງຮີຣະ ເຂາຕກໃຈຈນຕັ້ງສັນຮີບວິ່ງອອກມາ ວິ່ງໄປຟລາງຕບແຂນທັງສ່ວງຂ້າງໄປຟລາງ ດ້ວຍກລັວວ່າແມລຸງຈະຕາມມາດື່ງຕັ້ງ ໃນໃຈຍັງຫວາດຫວັ່ນ ຝູງກຸງຄືດແຕ່ຈະຮີບອອກໄປຈາກທີ່ນີ້ ຫນ້າຮີດພູດໂນ້ມນ້ຳເຈົ້ານາຍ “ທ່ານ່ອ່ງ ພວກເຮົາ...”

“ອ່ງໄມ້ອີກ” ຈ້າວເຮິງຫັນຫລັງຈາກໄປ

ຝູງກຸງຍື່ນຕັ້ງແຕ່ງທີ່ອ່ງທີ່ເດີມ ມອງເຈົ້ານາຍເດີນຈາກໄປໂຄລອ່ງມື່ງນຸ່ງ ຄວາມຄືດຄ່ອຍໆຜຸດຂຶ້ນມາໃນຫວັ ຫລືວ່າຊຸນຮຸດສີ່ຈະເຫັນແມລຸງຝູງນັ້ນແລ້ວ ເມື່ອຄືດເຊັ່ນນີ້ ຝູງກຸງກໍຣື່ງດຳສວຣຣຸດອ່ງໄວ່ງທຸດທຸດ ແມ່ແຕ່

เขายังกลัวแทบแย่ คนที่แบบบางดูจู้ป็นจากกลีบดอกไม้เช่นคุณหนูสี่นั้น ถ้าไม่กลั่วมาก็แล้วจะทำอย่างไร

ถ้าไม่มาแล้ว เจ้านายก็หมดสนุก เมื่อหมดสนุกก็ไปบำเพ็ญเพียรต่อไป...

ฝูงกงไม่ยอมให้เจ้านายเหินขึ้นฟ้า จึงรีบหาคนมากำจัดแมลง ช้างยังจัดให้ขันทีน้อยสองคนทำหน้าที่นี้โดยเฉพาะ

ขณะที่ขันทีน้อยในจวนโชวอ่องตรวจสอบแมลงผลไม้ละต้นอย่างยากลำบาก คุณหนูใหญ่แห่งจวนเว่ยกั่วงก็ต้องออกเรือนแล้ว เช้าตรู่วันที่เก้า ท้าทั้งตระกูลกัวย่งวุ่นวาย ฤกษ์งามยามดี ถึงฟางสวมชุดวิวาสีแดงเข้ม น้องสาวทั้งสามคนสวมชุดกระโปรงสีแดงอ่อนเหมือนกันหมด เป็นเพื่อนเจ้าสาวตามคำสั่งของผู้ใหญ่ พี่สาวน้องสาวมารวมตัวกัน เจ้าสาวถึงฟางงามสะทั้นอาย คุณหนูรองหลันฟางงามสง่า คุณหนูสามอวีนฟางงามสดใส คุณหนูสี่เจียวหนิงงามอ่อนหวาน นับเป็นบุปผาทองคำทั้งสี่โดยแท้

เบื้องหน้าบุปผาทั้งสี่แห่งตระกูลกัว องค์หญิงตวนฮ่วยอาศัยฐานะถึงโดดเด่นขึ้นมาบ้าง ส่วนญาติผู้น้องถานเซียงอวี้ถูกเปรียบว่าเป็นใบไม้สีเขียวตั้งนานแล้ว ซ้ำยังเป็นใบไม้ที่อยู่ล่างสุดไม่โดดเด่นที่สุดใบนั้น พวกแขกหญิงพากันชื่นชมองค์หญิงตวนฮ่วยกับคุณหนูตระกูลกัว บางครั้งถึงมีคนชมถานเซียงอวี้สักสองประโยค ถ้าเป็นเมื่อก่อนป้าสะไ้ถานคงต้องโกรธเคือง แต่วันนี้หลังจากได้รู้เรื่องที่จวนโชวอ่องจากปากของบุตรสาว ป้าสะไ้ถานก็รู้สึกกลัวเพียงอย่างเดียว

หมดหวังกับทางโชวอ่องแล้ว หลานชายก็อาจจะมองลูกไม้ที่บุตรสาวใช้ดึงดูดโชวอ่องออก อนาคตของบุตรสาว...

ป้าสะไ้ถานร้อนนอกร้อนใจ ตั้งใจจะพูดคุยกับหลานชายตามลำพัง แต่กัวเซียวยุ่งนัก เพราะเจ้าบ่าวส่งเกี้ยวมารับเจ้าสาวแล้ว กัวเซียว

ในฐานะพี่ชายของเจ้าสาวพาฝาแฝดไปส่งเจ้าสาวด้วยกัน เมื่อเขาไปก็ต้องรอจนฟ้ามืด ก็นั่งเฝ้าจนเสร็จถึงกลับมาได้ ป้าสะใภ้ถนอมไม่มีเหตุผลที่จะอยู่ต่อ ยามเที่ยงกินเลี้ยงที่จวนเว่ยกั๋วคงเสร็จก็พานุตรชายบุตรสาวกลับไป

สามวันต่อมาถึงฟางกลับจวนคารวะญาติผู้ใหญ่ ส่วนป้าสะใภ้ถนอมมาเร็วกว่าเจ้าสาวเสียอีก

กั๋วบ๋วยเหียน หลินซือ และบุตรชายบุตรสาวสามคนรออยู่ที่ห้องโถงตั้งนานแล้ว เมื่อได้ยินเสียงรถม้า กั๋วบ๋วยเหียนก็หน้าชื่นตาบาน ช่งเจียหิงลุกขึ้นยืนอย่างดีใจ จู๋น๋องชายไปรับพี่สาวข้างนอก กั๋วเซียวไม่ชอบที่แม่เกอร์เดินช้า จึงอุ้มเด็กชายไว้ในอ้อมแขน ผลลัพธ์คือ พ่อพี่ชายน้องสาวสามคนอ้อมผ่านกำแพง กลับเห็นป้าสะใภ้ถนอมก้าวลงจากรถม้า

รอยยิ้มตรงมุมปากของช่งเจียหิงหายวับ หันไปหา กั๋วเซียวอย่างอึดอัด

กั๋วเซียวสีหน้าบึ้งตึงยิ่งกว่าช่งเจียหิง ส่งแม่เกอร์ให้นางพลงพูดเสียงเบา “พวกเจ้ากลับไปก่อน”

ช่งเจียหิงขานรับ ทำความเคารพป้าสะใภ้ถนอมอย่างเกรงใจ ก่อนอุ้มน้องชายจากไป ได้ยินป้าสะใภ้ถนอมที่อยู่ข้างหลังพูดกับกั๋วเซียวอย่างสนิทสนมว่า “วันนี้ถึงฟางกลับจวน เมื่อคืนข้าหลับไม่สนิท จึงมาเยี่ยมเร็วหน่อย คู่สามีภรรยาอย่ามาถึงกระมัง”

กั๋วเซียวพยักหน้า เชิญป้าสะใภ้ถนอมไปเรือนอิ๋เหอเซวียน นั่งลงแล้วก็ถามตรงๆ “ท่านป้าสะใภ้มาเร็วเช่นนี้ นอกจากจะมาเจอน้องสาวแล้ว คงมีธุระกับข้าใช้หรือไม่” ขณะพูดเขาก็มองออกไปข้างนอก เผยใบหน้าด้านข้างเย็นชา

ป้าสะใภ้ถนอมใจคอไม่ดี กัดฟันพูดว่า “เรื่องผ้าเช็ดหน้าของ

น้องสาวเจ้าถูกลมพัดปลิวไปนั่นนะสิ ข้า...”

หญิงวัยกลางคนกระซิบเจื้อยแจ้วเรื่อยไป ก้าวเซียวฟังด้วยสีหน้าเรียบเฉย ฟังไปฟังมาก็นึกถึงเรื่องวัยเด็ก ตอนมารดาจากโลกนี้ไป เขาเป็นแค่เด็กย่อมคิดถึงมารดา คิดถึงจนร้องไห้ ยามนั้นเขาร้องไห้ออกมาต่อหน้าคนสองคนเท่านั้น คนหนึ่งคือท่านย่า อีกคนก็คือป้าสะใภ้หลานที่อยู่ข้างๆ เขา

ก้าวเซียวจำความอ่อนโยนยามป้าสะใภ้หลานปลอบเขาว່ายาร้องไห้ได้เสมอ จำความใจดีที่ป้าสะใภ้หลานก้มตัวช่วยเช็ดน้ำตาให้เขาได้เสมอ ฉะนั้น ทั้งที่เขารู้ความจริงที่ซ่อนอยู่ภายใต้การดูแลของอีกฝ่าย แต่เพื่อการดูแลในวัยเด็กพวกนั้น เขาถึงยังเต็มใจที่จะช่วยป้าสะใภ้หลานสักหน่อย ช่วยญาติฝ่ายมารดาลักนิด

แต่เขาทนให้น้องสาวใช้จนเว่ยกั๊วกงเป็นเครื่องมือตั้งดูบุตรไม่ได้

“ท่านป้าสะใภ้กว้างใจ ข้าเชื่อในการวางตัวของน้องสาว เพียงแต่ผู้ใดมาเห็นเข้าจะดูไม่ดี วันหน้าท่านมาเยี่ยมข้า ก็ให้นางอยู่เหย้าเฝ้าเรือน นอกจากนี้น้องสาวโตแล้ว ท่านรีบเลือกคู่ที่ดีให้นางเถิด เมื่อมีตัวเลือกที่เหมาะสม ท่านมาบอกข้าสักหน่อย ลูกหลานคนในเมืองหลวงข้าเคยพบเคยเห็นมาทั้งนั้น ข้าจะช่วยน้องสาวดูเอง”

ก้าวเซียวมองหญิงวัยกลางคนข้างกาย พุดด้วยท่าที่สงบนิ่ง ทั้งเยือกเย็นทั้งปฏิเสธไม่ได้

ป้าสะใภ้หลานหน้าซีดในทันใด

ห่านเจิ้งซาง เป็นวีรบุรุษที่ก้าวบัวเหียนกับก้าวเซียวชื่นชม รูปลักษณะ
สง่างาม ท่าทางองอาจผึ่งผาย ตามบิดาไปตั้งมั่นรักษาการณ์ชายแดน
ตลอดทั้งปี บัดนี้ได้แต่งงานกับบุตรสาวผู้ดีในเมืองหลวงที่มีรูปโฉมงาม
สะคราญ ย่อมโปรดปรานอยู่แล้ว ห่านเจิ้งซางปฏิบัติต่อถึงฟางเป็นอย่างดี
วันที่กลับบ้านฝ่ายหญิงก็เห็นได้ชัดเจน ถึงฟางขึ้นลงรถม้า ห่านเจิ้งซาง
ก็คอยประคองอย่างเอาใจใส่ดูจตุคนเป็นสาวใช้เสียเอง

บุรุษหล่อเหลา สตรีรูปโฉมงดงาม สิ่งที่เสียใจเพียงอย่างเดียวคือ
แต่งงานกันได้ครึ่งเดือน ถึงฟางก็ต้องตามห่านเจิ้งซางไปชายแดน

วันนั้นที่คู่สามีภรรยาออกจากเมืองหลวง ช่งเจียหนิงกับพี่น้อง
ตระกูลกัวคนอื่นๆ ออกนอกเมืองไปอำลาด้วยกัน กัวเซียวและฝาแฝด
ยังไม่เท่าใด ช่งเจียหนิง หลั่นฟาง และอวีนฟางร้องไห้จนตาแดงก่ำ กอด
พี่ถึงฟางที่อ่อนโยนที่สุดไว้ไม่ยอมปล่อยมือ สุดท้ายถูกกัวเซียวดึงออกมา
จากนั้นห่านเจิ้งซางประคองถึงฟางที่ร้องไห้สะอึกสะอื้นขึ้นรถม้า

เมื่อรถม้าวิ่งออกไปไกลขึ้น ช่งเจียหนิงมองอย่างเลือนลอย น้ำตา
ก็ไหลลงมาก่อรอบ ในบรรดาคนของจวนเว่ยกั้วกง คนที่นางเคารพนับถือ
เป็นอันดับหนึ่งคือฮูหยินผู้เฒ่ากัว ส่วนคนที่นางชอบเป็นอันดับหนึ่งก็คือ
พี่ถึงฟาง ซาติก่อนนางวาสนาน้อย ตัวคนเดียวโดดเดี่ยวลำบากยากแค้น

ชาตินี้นางมีมารดา ช้ำยังมีพี่สาวแสนดีเพิ่มมาด้วย แม้ไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ แต่กลับยิ่งกว่าพี่น้องแท้ๆ

“กลับกันเถิด” บางคนกล่าวขึ้นข้างหูนางพร้อมตบไหล่เบาๆ

ช่งเจี๋ยหนึ่งหันหน้ามองเห็นกัวเซียว เขาพูดปลอบใจนาง สายต่ายังคงมองทิศทางที่ถึงฟางจากไป หางตาเหลือบเห็นหลั่นฟางกับอวี่นฟางเดินไปทางรถม้าแล้ว ช่งเจี๋ยหนึ่งพยักหน้าเช็ดน้ำตา เดินไปทางรถม้าอย่างหดหู่ เมื่อถึงข้างรถม้า นางก้าวขึ้นไปบนม้านั่งไม้ ขณะกำลังจะยกขาขึ้นกระโปรงขึ้น มือขวาพลันถูกคว้าไว้ ฝ่ามืออ่อนบอบอุ่น ไม่มีอันใดคุ้นเคยไปมากกว่านี้

ช่งเจี๋ยหนึ่งตัวแข็งทื่อขึ้นหลายส่วน แต่นางรู้ว่ากัวเซียวแค่ประคองนางอย่างบริสุทธิ์ใจ จึงไม่ได้พูดอันใดทั้งนั้น ก้าวขึ้นไปหน้าตาเฉย จากนั้นกัวเซียวก็ปล่อยมือทันที เห็นช่งเจี๋ยหนึ่งมุดเข้าไปในห้องโดยสารและนั่งดีแล้ว เขาก็เดินไปฝั่งหนึ่ง พลิกตัวขึ้นม้า ในใจเต็มไปด้วยเรื่องน้องสาว ฝ่ามือยังหลงเหลือไอร้อนจากมือของน้องสาวเลี้ยง มือเล็กๆ นุ่มราวกับไม่มีกระดูก

พี่น้องหลายคนกลับสู่จวนเว่ยกั้วกง เมื่อลงรถ หลั่นฟางฉวยมือประคองช่งเจี๋ยหนึ่ง นางจึงลืมการสัมผัสสั่นๆ กับกัวเซียว พี่น้องพากันไปกินมื้อเย็นกับสุหยินผู้เฒ่ากัว สุหยินผู้เฒ่ากัวคิดถึงหลานสาวคนโตที่เลี้ยงมากับมือจนแทบไม่ได้ขยับตะเกียบ อีกสองวันต่อมาก็ไม่เจริญอาหาร ไร้ซึ่งชีวิตชีวา

หลินซื่อสงสารแม่สามี ขอให้กัวปั๋วเหยียนคิดวิธีแก้ปัญหา ฉะนั้นวันรุ่งขึ้นเมื่อกัวปั๋วเหยียนกลับจวน จึงพาหมอลหวงมาด้วย...

สุหยินผู้เฒ่ากัวคิดถึงหลานสาว ไม่ใช่สิ่งที่หมอลหวงรักษาได้ แต่หมอลหวงเสนอให้ไปพักผ่อนที่จวนพักร้อนสักระยะ ฤดูร้อนปีนี้เมืองหลวงอากาศร้อนรุนแรง สุหยินผู้เฒ่ากัวต้องอาศัยอยู่ในสถานที่ที่เย็นสบาย

เมื่อร่างกายสบายขึ้นแล้ว จิตใจย่อมดีขึ้นด้วย กัวบั่วเหียนคิดว่าวิธีนี้ไม่เลว ก็ถามมารดาว่าอยากออกไปข้างนอกหรือไม่ สุหยินผู้เฒ่ากัวมองเรือนช่างชินของตน เห็นเงาของหลานสาวคนโตอยู่ทุกหนทุกแห่ง จึงพยักหน้ารับปาก

ตระกูลกัวมีจวนพักร้อนตั้งอยู่ที่เซิงเซาซิงเจวียน บณูเขามีน้ำพุอยู่ทั่ว เจ้าขุนมูลนายไม่น้อยก็สร้างจวนพักตากอากาศบนภูเขาสูงนี้

เมื่อได้สถานที่แล้ว กัวบั่วเหียนก็ให้อินฟางกับซ่งเจียหิงสองคนที่ยังไม่ได้หมั้นหมายไปกับสุหยินผู้เฒ่ากัว และจะมีแต่สตรีไม่ได้จึงให้ฝาแฝดไปด้วย ฝาแฝดได้ยินเข้าก็ดีใจ ท่านย่าพักร้อนนานเท่าใด พวกเขา也不需要เรียนตำราและฝึกการต่อสู้กันเท่านั้น ผลลัพธ์กลายเป็นว่ามุมปากของสองพี่น้องยังไม่ทันได้ฉีกยิ้ม กัวบั่วเหียนก็พูดต่อว่าให้อาจารย์สอนตำรากับอาจารย์สอนการต่อสู้ไปด้วย

กัวฝูกับกัวชูหัวเราะไม่ออกในทันใด ซ่งเจียหิงก้มหน้าแอบหัวเราะ สุหยินผู้เฒ่ากัวมองหลานชายสองคนที่หน้าตาเหมือนกัน ในที่สุดก็ไม่ได้คิดถึงหลานสาวคนโตที่ออกเรือนไปไกลถึงเพียงนั้นแล้ว

หลังเลือกวันออกเดินทางเรียบร้อยแล้ว กัวบั่วเหียนก็คุ้มกันมารดาไปเซาซิงเจวียนด้วยตนเอง สุหยินผู้เฒ่ากัวพาหลานสาวสองคนไปจัดเตรียมที่พักอาศัย กัวบั่วเหียนพากัวฝูกับกัวชูตรวจตราจวนพักร้อน จัดเตรียมเวรยามเฝ้าเปลี่ยนผลัดทั้งกลางวันและกลางคืน ถึงที่นี้จะเป็นที่พำนักของตระกูลเว่ยกั๋วกง ขโมยผู้ใดจะกล้ามาแย่งอาหารจากปากเสือ แต่เพื่อความปลอดภัยของสุหยินผู้เฒ่ากัวและคนอื่นๆ ย่อมประมาทไม่ได้

กัวบั่วเหียนกลับเมืองหลวงอย่างมั่นใจ ขณะที่ซ่งเจียหิงติดตามสุหยินผู้เฒ่ากัว อยู่ที่นี่ด้วยความสบายใจ

คนทั้งกลุ่มมาได้จังหวะพอดี สุนัขขนสีน้ำตาลอ่อนตัวใหญ่ที่พอบ้านของจวนพักร้อนเลี้ยงไว้ให้กำเนิดลูกสุนัข อายุเกือบสองเดือน

แล้ว บางตัวให้ผู้อื่นไปแล้ว เหลือเพียงสองตัว สีดำนึ่งตัวและสีน้ำตาลอ่อนหนึ่งตัว อยู่ในวัยที่น่ารักน่าซึ้งที่สุด อวินฟางเป็นบุตรสาวผู้ดีตระกูลใหญ่ที่เกิดในเมืองหลวง ไม่ชอบสุนัขพื้นเมืองตัวน้อยเช่นนี้ แต่ช่งเจียหิงชอบเป็นที่สุด พ่อบ้านอยากเอาใจเจ้านาย จึงมอบลูกสุนัขสองตัวให้คุณหนูสี่

สุนัขสีดำตัวน้อยดูร้าย ช่งเจียหิงไม่รับเลี้ยง รับไว้เพียงสุนัขขนสีน้ำตาลอ่อนตัวน้อยที่ชอบเลียฝ่ามือของนาง อุ้มเข้าไปเลี้ยงในห้องของตน ชำยังตั้งชื่อมันว่าเหมาเหมา ใช้เวลาส่วนใหญ่เล่นกับสุนัขอยู่ในลานเรือน พอเล่นกับสุนัขเหนื่อยแล้วก็ไปเดินเล่นรอบๆ กับฮูหยินผู้เฒ่ากว่า หรือไม่กี่ฟังอาจารย์หญิงกับฮูหยินผู้เฒ่ากว่าเล่าเรื่อง มีบางครั้งที่ยิ้มแย้มวิ่งไปดูฝาแฝดฝึกการต่อสู้พร้อมกับอวินฟาง มีความสุขยิ่งนัก

ทุกครั้งที่ถึงวันหยุด ก้าวบัวเหียนจะพาหลินซือและเฒ่าเกอร์มาเยี่ยมฮูหยินผู้เฒ่ากว่า นอกกลางวันที่นี่แล้วค่อยกลับไป เห็นฮูหยินผู้เฒ่ากว่ามีสีหน้าดีขึ้นเรื่อยๆ ก้าวบัวเหียนก็โล่งใจในที่สุด

ครึ่งเดือนผ่านไปโดยไม่รู้ตัว ยามบ่ายวันที่สิบเก้า ช่งเจียหิงกับอวินฟางกำลังเล่นไฟกับฮูหยินผู้เฒ่ากว่าอยู่ได้ร่มไม้ นอกจวนพักร้อนพลันแว่วเสียงฝีเท้ามา ฮูหยินผู้เฒ่ากว่ามองกำแพงลานเรือน ยิ้มเอ่ย “พี่ชายใหญ่ของพวกเจ้ามาแล้ว” บางครั้งบุตรชายคนโตก็มีธุระมาไม่ได้ แต่หลานชายคนโตมาทุกครั้งไม่เคยขาด ชำยังมาถึงตั้งแต่คืนก่อนวันหยุดพักที่หนึ่งคืน

หลังฮูหยินผู้เฒ่ากว่าพูดจบ ผ่านไปไม่ถึงชั่วเวลาจิบชาหนึ่งถ้วย เเงาร่างสูงใหญ่ของก้าวเชียวก็ปรากฏขึ้นที่เรือนด้านหลังจวนพักร้อน สวมเครื่องแบบหัวหน้ากองทหารม้า เห็นได้ชัดว่ามาจากค่ายทหารโดยตรง แต่สิ่งแรกที่ช่งเจียหิงเห็นกลับเป็นแดงโมถุร้อนเปลือกสีเขียวในมือก้าวเชียว ทั้งกลมทั้งใหญ่ ใหญ่กว่าศีรษะของคนสองคนรวมกันเสียอีก

“พี่ชายใหญ่ได้มาจากที่ใดหรือ” อวินฟางกระโดดขึ้นอย่างแปลกใจ
วิ่งไปดูสิ่งแปลกใหม่

กัวเซียวเดินมาทางนี้พลางกล่าวว่า “เมื่อวานท่านลุงให้คนส่งมา
ที่จวน ท่านแม่ไม่ให้แต่ต้อง บอกให้ช้านำมามอบให้ท่านย่า”

ซ่งเจียหนิงยิ้มแยม รู้ว่าท่านลุงที่กัวเซียวเรียกหมายถึงหลินจิ้งเต้า
ลุงของนาง ลุงเป็นพ่อค้าคบดี มักจะได้ของหายากมาบ้าง

“แม่ของเจ้านี่จริง ๆ เลย พวกเราทางนี้ไม่ใช่ว่าไม่มีเสียหน่อย
แตงโมลูกใหญ่ขนาดนี้ เม่าเกอร์คงอยากกินแยะแล้วกระมัง” นึกภาพ
หลานชายคนเล็กเดินวนรอบแตงโมพลางน้ำลายสอ สุธยินผู้เฒ่ากัวพลัน
อยากกลับจวนขึ้นมาทันที

สาวใช้สองคนรับแตงโมเดินจากไป ล้างและหั่นเป็นชิ้น วางไว้บน
จานผลไม้กระเบื้องสีขาวแล้วยกเข้ามา กัวฝูกับกัวซู่มาหลังจากทราบข่าว
พี่น้องนั่งล้อมวงกินแตงโมกับสุทธยินผู้เฒ่ากัว กัวซู่สนใจฟันเมสติดแตงโม
ออกไปไกล ๆ สุนัขชนสีน้ำตาลอ่อนตัวน้อยเหมาเหมาแก้ววิ่งเข้าไปด้วยดีใจ
มันไม่ชอบกินเมสติดแตงโม แต่ชอบไล่ตามเล่น กิริยาทำทางไม่งามเช่นนี้
สุทธยินผู้เฒ่ากัวจึงตำหนิหลานชายยกใหญ่

“พรุ่งนี้เช้าจะไปล่าสัตว์ป่าบนภูเขา พวกเจ้าสองคนจะไปด้วยหรือไม่”
กัวเซียวถามน้องชายทั้งสองคน

แม้ฝาแฝดจะฝึกการต่อสู้อย่างขยันไปที แต่ชอบล่าสัตว์ยิ่งนัก
ได้ยินแล้วก็พยักหน้าทันที

“เข้าไปด้วย!” อวินฟางตะโกนตามด้วย

ซ่งเจียหนิงยิ้มแยม พี่หญิงสามคนนี้ ขอเพียงเป็นเรื่องสนุก
ก็ไม่มีเรื่องใดที่นางไม่ยอมทำ

กัวเซียวมองไปทางสุทธยินผู้เฒ่ากัว ขอให้ผู้อาวุโสตัดสินใจ

สุทธยินผู้เฒ่ากัวยิ้มพยักหน้า “ไปเถิด อันนั้นก็ไปด้วย หลันฟาง

หมั้นหมายแล้ว ต่อไปก็เป็นพวกเจ้าสองคน ถือโอกาสเที่ยวเล่นที่นี้ให้เต็มที่ กลับจนก็ต้องเชิ่พัง ทำตัวเหมือนเด็กต่อไปไม่ได้แล้ว” จบคำก็จ้องอวินฟางอย่างเปิดเผย

อวินฟางหัวเราะคิก หัวว่าท่านย่าหมายถึงนาง

แต่ซ่งเจียหนิงไม่อยากออกไปข้างนอกกับกัวเซียว ในใจของนางกัวเซียวซึ่งโตเป็นหนุ่มแล้วคือหมาป่า ยิ่งอายุมากยิ่งอันตราย ในฐานะเหยื่อที่เคยถูกกัวเซียวกินมาถึงเจ็ดปี ซ่งเจียหนิงยอมเป็นคนต่ำต้อยที่หวาดระแวงพี่ชายซึ่งเป็นสุภาพบุรุษ ไม่กล้าเสี่ยงอันตรายแม้แต่น้อย

“บนภูเขาสูงเยอะแยะลงเยอะ ข้าไม่ไปก็แล้วกัน ข้าจะอยู่ที่นี้กับท่านย่า” ซ่งเจียหนิงขยับไปข้างกายสูหยินผู้เฒ่ากัวพลางพูดอดอ้อน

กัวเซียวกำลังกินแตงโม ได้ยินเสียงหวานชื่นของนาง ขนตายาวของเขาลั่นขยับเขยื้อน เพียงแต่ไม่ได้เซิดขึ้นมา

“เจ้านะอดอ้อน ไม่ได้ เจ้าต้องไป พวกพี่ชายเดินเร็ว พวกเราสองคนไปด้วยกัน” อวินฟางร้องเรียก

ซ่งเจียหนิงยังอยากปฏิเสธ ทว่าสูหยินผู้เฒ่ากัวตบมือน้อยๆ ของนางแผ่วเบา กล่าวอย่างเอ็นดูว่า “อันอันไปเถิด ย่ามีน้ำค้างดอกไม้ไฉ่ให้เจ้าทาบนร่างกายได้”

ฝ่าแผ่นดินขวานนางอย่างกระตือรือร้น ซ่งเจียหนิงอยากที่จะปฏิเสธน้ำใจ จึงไม่กล้าบอกปัดอีกต่อไป ทุกคนนัดกันว่าพรุ่งนี้กินมื้อเช้าเสร็จก็จะออกเดินทาง

เช้าวันรุ่งขึ้น ซ่งเจียหนิงเปลี่ยนมาสวมเสื้อคลุมยาวแขนแคบสีชมพูอ่อน ท่อนล่างสวมกระโปรงยาวสีขาวปักใบเหลียนสวาท ก่อนออกไปข้างนอกก็ตั้งใจทาน้ำค้างดอกไม้ที่สูหยินผู้เฒ่ากัวมอบให้บนลำคอและบนมือ

ตอนพาซวงเอ๋อร์มาถึงเรือนด้านหน้า กัวเซียวและคนอื่นๆ มากัน

ครบแล้ว ช่งเจียหึงมองอวินฟาง พูดอย่างแปลกใจว่า “เจียวหรงเล่า”

เจียวหรงคือสาวใช้รุ่นใหญ่ของอวินฟาง มาจนพักครั้งหนึ่ง สองพี่น้องพาเพียงสาวใช้รุ่นใหญ่มาด้วยเท่านั้น คนที่เหลือล้วนเป็น บ่าวรับใช้

อวินฟางพูดอย่างไม่ค่อยใส่ใจว่า “นางปวดท้อง ไม่เป็นไร พวกเราไปที่สวนกุหลาบ ไม่ต้องให้นางรับใช้อันใด พาไปด้วยก็เป็นภาระ”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ชวงเอ๋อร์พลันรู้สึกอึดอัดนิดหน่อย

“ไปเถิด” ก้าวเชียวพูดเสียงดัง ช่งเจียหึงมองไปโดยสำนึก เห็น ก้าวเชียวในวันนี้สวมชุดแพรสีขาวซึ่งน้อยครั้งจะแต่ง ขับให้เขาหน้าตาดูจ มงกฏหยก ทว่าร่างมีเสน่ห์กว่ายามปกติมากทีเดียว แต่ช่งเจียหึงสังเกต แวบเดียวก็เบนสายตากลับมา จังหวะของอวินฟางไว้ ตัดสินใจว่าครั้งนี้ จะไม่ห่างจากอวินฟางแม้แต่ก้าวเดียว

แต่เพิ่งเข้าเขตกุหลาบ แผนการของช่งเจียหึงก็ถูกใครบางคนทำลาย

ก้าวชูเสนอให้ทุกคนแบ่งเป็นสามกลุ่ม หนึ่งช่วยยามต่อมาค่อยมารวมตัวกันใต้ต้นสนเก่าแก่บนยอดเขา ดูว่าผู้ใดล่าเหยื่อได้มากที่สุด

ช่งเจียหึงใจเกร็งแน่น

“ได้สิ ๆ ข้ากับพี่ชายใหญ่อยู่กลุ่มเดียวกัน” อวินฟางรีบวิ่งมาข้าง ก้าวเชียว พูดพลางทอดแขนของเขาไว้ พี่ชายใหญ่ต่อสู้เก่งที่สุด ต้อง ชนะแน่นอน

หัวใจที่เกร็งแน่นของช่งเจียหึงผ่อนคลายลงในช่วงพริบตา

ก้าวผู้กล่าวขึ้นมาว่า “อันอันอยู่กลุ่มเดียวกับข้า” ระหว่างน้องสาวสองคน น้องสาวสี่เรียบร้อยรู้ความ ถ้าเป็นน้องสาวสามที่เสียงดังเอะอะ ไวยวาย เขายังกลัวว่านางจะทำให้เหยื่อตกใจจนหนีไปหมด

ก้าวชูไม่พอใจแล้ว ไม่อยากจับกลุ่มกับชวงเอ๋อร์ที่เป็นสาวใช้ เสนอให้สามพี่น้องชายหายมือคว้าหางก่อน ผู้ชนะอยู่กลุ่มเดียวกับช่งเจียหึง

อีกสองคนแข่งหิน กรรไกร ผ้า ผู้ใดชนะอยู่กลุ่มเดียวกับอวินฟาง คนที่เหลือพาซวงเออร์ไปด้วย อวินฟางทำหน้ามึน ไม่พอใจเอ่ยว่า “พี่ชายสามหมายคามว่าอย่างไร ข้ามีตรงไหนสับสนองสาวสีไม่ได้กัน”

“เจ้าพูดเยอะ!” ก้าวชูหัวเราะฮาๆ พูดอย่างไม่รักษาน้ำใจเลยแม้แต่ น้อย “ข้านะไว้หน้าเจ้า มิฉะนั้นเจ้าคงอยู่หลังซวงเออร์”

อวินฟางโมโหจนไล่ตีเขา

“เอาเถิด รีบแบ่งกลุ่มรีบออกเดินทาง” ก้าวเซียวขวางอยู่หน้าก้าวชู ใช้สายตาดูปกติให้ก้าวชูเข้ามา พี่ชายทั้งสามคนทลายมือคว่ำหน้ายกกัน

ซ่งเจียหิงจ้องมือของสามคนอย่างอกสั่นขวัญแขวน

สิ้นเสียง “ออก” ของก้าวชู มือสามคนยื่นออกมาพร้อมกัน ในนั้น มีเพียงฝ่ามือคนเดียวที่หงายขึ้น นั่นคือ...ก้าวเซียว

คนไม่เก่งเริ่มก่อน เพราะรู้ว่าฝีมือการต่อสู้เทียบกับพี่ชายคนโตไม่ได้ เมื่อแบ่งกลุ่มเสร็จสิ้น ก้าวจุ๊จึงพาซวงเออร์ ส่วนก้าวซู้ก็พาอ้วนฟางขึ้นเขาไปลวงหน้า คนหนึ่งแย่งเส้นทางภูเขาดตรงกลาง อีกคนแย่งเส้นทางฝั่งซ้าย เหลือเส้นทางฝั่งขวาที่เดินทางค่อนข้างลำบากไว้ให้ก้าวเซียว ก้าวเซียวไม่ได้จุ๊จิก มือข้างหนึ่งถือค้อนธนู ถามน้องสาวเลี้ยงที่อยู่กลุ่มเดียวกับเขาอย่างสงสัยว่า “หน้าซัดเช่นนี้ กลัวข้าแพ้หรือ”

ซ่งเจียหิงส่ายหน้า ผินย้มอย่างยากลำบาก “พี่ชายใหญ่ฝีมือยิ่งธนูล้าเลิศ ต้องชนะแน่นอนเจ้าคะ”

ในใจกลับลังเล ตอนนี้อย่างไม่ได้ขึ้นไปบนภูเขา นางหาข้ออ้างกลับไปก่อนได้หรือไม่

“ไปเถิด” ก้าวเซียวพูดอย่างเฉื่อยเฉื่อย เบนสายตาดูออกมาจากใบหน้าชาวซิดของนาง ถ้ามางชมเขาอย่างจริงใจ เขาอาจจะดีใจ แต่นางกลัวแม้แต่ขึ้นไปบนภูเขาพร้อมกับเขา...

ระหว่างมองเห็นทางข้างหน้า ก้าวเซียวคิดแล้วไม่เข้าใจจริงๆ พี่ชายน้องสาวอยู่จนเดียวกันเกือบสามปีแล้ว เขาก็ไม่ได้รังเกียจอีกเลย น้องสาวเลี้ยงกลัวอันใดกันแน่

ข้างหลังบุรุษ ซ่งเจียหิงเฝ้าปากก่อนจะตามหลังไปในที่สุด แม้

จะหลีกเลี่ยงการอยู่เพียงลำพังกับกัวเซียวเพื่อป้องกันไว้ก่อน แต่จะระวังตัวจนถึงขั้นนั้นได้อย่างไร ยามนี้เขาเป็นพี่ชายในนามของนาง กัวเซียวปรารถนาร่างกายของนางเพียงใด คงไม่หวั่นไหวกับน้องสาว ในครอบครัวกระมัง ยิ่งไปกว่านั้น เข้าเมืองหลวงมานานถึงเพียงนี้ กัวเซียวยังไม่เคยเผยให้เห็นความคิดเช่นนั้นกับนางเลย

ซ่งเจียหิงปลอบใจตนเองเงียบๆ สีนัยค่อยๆ กลับมาเป็นปกติ แต่ยังคงไม่กล้าเข้าไปใกล้กัวเซียวมากนัก พยายามรักษาระยะห่างประมาณ ห้าก้าว เชิงเขาภูมิประเทศราบเรียบ กัวเซียวหันกลับไปมองหลายครั้ง เมื่อเห็นว่าซ่งเจียหิงตามทัน เขาก็เริ่มจับตาดูเหยื่อ เขาจึงเฉยใจไม่สูงมากนัก ไม่มีสัตว์ร้าย มีเพียงสัตว์ป่าที่พบเห็นได้บ่อยเช่นสัตว์ปีกและ กระต่ายป่าให้ล่า กัวเซียวตามองหกลทาง หูฟังแปดด้าน¹ เดินกลับไปกลับมา ก่อนจะยกมือขึ้นกะทันหัน

ชาติก่อนซ่งเจียหิงเคยไปล่าสัตว์กับเขา รู้ว่าคือสัญญาณให้นางหยุดฝีเท้า จึงหยุดเดินทันที กวาดตามองรอบด้านอย่างตื่นตัว

กัวเซียวดึงลูกธนูชนนทหนึ่งดอกออกมาจากแล่งที่สะพายอยู่ข้างหลัง จากนั้นหันไปทางฝั่งขวา ซ่งเจียหิงเห็นแล้วมองไปตามทิศทางที่เขาเพิ่งเล็ง ถูรูธนูป่าไม้อุดมสมบูรณ์ ซ่งเจียหิงเงยหน้า หรีตาพยายามค้นหา ในที่สุดก็ค้นพบนกติดด่าที่กิ่งไม้ และเกือบขณะเดียวกัน ลูกธนูของกัวเซียวก็พุ่งฉิวออกไป

นกติดด่าร่วงพื้นเสียงดัง ‘ตุ๊บ’ กระพือปีกไม่ถึงสองครั้งก็ไม่ขยับเขยื้อนแล้ว

กัวเซียวเดินเข้าไปอย่างไม่รีบไม่ร้อน ก้มตัวจัดการหักก้านลูกธนู แล้วใช้เชือกมัดขาสองข้างของนกติดด่าไว้ จากนั้นส่งให้ซ่งเจียหิง

¹ หมายถึง ฉลาดและคล่องแคล่ว เป็นผู้รอบรู้สถานการณ์รอบด้าน

ช่งเจียเหวินยื่นมือไปรับอย่างว่าง่าย

กั๋วเซียวมองนางอย่างแปลกใจ “ไม่กลัว?” ตอนเขานำเหยือกกลับจวนครั้งแรก แม้แต่น้องสาวสามที่ใจกล้าที่สุดยังลังเลอยู่นานกว่าจะกล้าถือเหยือกที่ตายไปแล้วเช่นนี้

ช่งเจียเหวินส่ายหน้า ในหัวกลับนึกถึงครั้งแรกที่ขึ้นภูเขากับเขาในชาติก่อน ยามนั้นกั๋วเซียวล่ากระต่ายได้ตัวหนึ่ง แหงทะเลลู่ล่าคอโดยตรง จากนั้นเขาก็ดึงลูกธนูออกมาทั้งดอก เลือดกระต่ายไหลนองทั่วพื้น นางรู้สึกใจคอไม่ดี ไม่กล้าเข้าใกล้ กั๋วเซียวกลับฝืนยัดขาหลังของกระต่ายใส่มือของนาง บอกให้นางหิวไว้

นั่นเป็นครั้งแรกที่ช่งเจียเหวินได้แตะต้องซากสัตว์ ตกใจจนนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน

เพียงแต่ตอนนี้ฐานะแตกต่างออกไปแล้ว เมื่อปฏิบัติต่อน้องสาวกั๋วเซียวเอาใจใส่มากขึ้น ไม่ได้ดึงส่วนหัวลูกธนูออก ขั้วยังมัดเชือกไว้ ช่งเจียเหวินมองนกติดด่าที่ลั่นลมหายใจอยู่ใต้เชือกแล้วก็หัวเราะ ประจบกั๋วเซียวอย่างเกรงใจว่า “เพิ่งขึ้นมาบนภูเขา พี่ชายใหญ่ก็ล่านกได้หนึ่งตัวแล้ว หากพี่ชายรองกับพี่ชายสามรู้เข้าคงต้องร้อนใจเป็นแน่”

มุมปากของกั๋วเซียวโค้งขึ้น เดินต่อไปข้างหน้า

ช่งเจียเหวินทิวนกติดด่าไว้ มองเงาร่างของกั๋วเซียวที่ตั้งใจหาเหยื่ออยู่ข้างหน้า ก็รู้สึกว่าการอยู่กับเขาเพียงลำพังดูเหมือนจะไม่ได้อันตรายมากเท่าใด

จิตใจของช่งเจียเหวินผ่อนคลายแล้ว ทว่าร่างกายกลับค่อยๆ เหนื่อยล้า เพิ่งตามหลังกั๋วเซียวขึ้นเขาได้สองเคื่อก็กระหืดกระหอบแล้ว กั๋วเซียวหันหน้ากลับไปมอง เห็นนางอยู่ห่างออกไปหลายสิบก้าวกำลังยกมือเช็ดเหงื่อ ไม่รู้ใบหน้านางมัวลงกลายเป็นสีแดงชาดตั้งแต่ยามใด ดวงตาสีดำเข้มดุจผืน ริมฝีปากแดงอำลึกล้น...

ลำคอของกัวเซียวเกร็งแน่นในทันใด สายตาลื่อนลงอย่างอดไม่ได้
นางสวมเสื้อสีชมพูอ่อน ดูบุปผาที่ผลิบานในภูเขา ครั้นสายลม
พัดผ่านนางก็ลั่นสะท้านไปตามแรงลม ช่างน่าสงสาร

สายตาของกัวเซียวเปลี่ยนเป็นอึมครึม ก่อนเขาจะเปลี่ยนทิศทาง
เดินไปหานาง

“เอามาให้ข้า” เมื่อเข้าใกล้ เขาก็ยื่นมือไปหานาง
ช่งเจียหนึ่งนั่งอึ้ง เห็นเขาจ้องนกติดด้ามตัวในมือขวาของตน
จึงเข้าใจ ส่งให้เขาทั้งหมดทันที

กัวเซียวรับเหยื่อมา ยืนอยู่ที่เดิมสักพักก่อนมองไปไกลๆ ได้ยิน
เสียงลมหายใจของช่งเจียหนึ่งสงบลงแล้ว ถึงเดินขึ้นเขาต่อไป

ทางบนภูเขาเริ่มเดินลำบากขึ้นเรื่อยๆ ช่งเจียหนึ่งมองยอดเขาที่ดูเหมือน
จะอยู่อีกไกลพลางคร่ำครวญอยู่ในใจ ขณะนี้เองเสียงตะโกนของกัวซู่
พลันแว่วมาจากอีกฝั่งหนึ่งของภูเขา “พี่ชายใหญ่ พี่ชายรอง พวกท่าน
ยังปิ่นไหมหรือไม่”

ช่งเจียหนึ่งเผลอหัวเราะ ไม่นานเสียงของกัวซู่ก็ดังขึ้น “ข้าจะถึง
ยอดเขาแล้ว!”

ฟังเสียงแล้ว อยู่สูงกว่าพวกนางจริงๆ

ช่งเจียหนึ่งมองไปทางกัวเซียว สงสัยว่าเขาจะตอบน้องชายสองคน
หรือไม่

กัวเซียวสบตานาง เพียงพุดเสียงเบา “เดินเร็วหน่อย”

ช่งเจียหนึ่งรู้สึกกรังเกียดเล็กน้อย รวากับโยนสาเหตุที่ทำให้เขา
ล่าช้ามาไว้ที่นางทั้งหมด กระนั้นนางก็ยอมรับแต่โดยดี เมื่อกัวเซียว
หันไปแล้วนางถึงทำหน้ามู่ย แต่ต้องทนเจ็บขาพยายามไล่ตาม เมื่อมา
ถึงเนินลาดชัน มีคันดินอยู่ตรงกลางซึ่งสูงเกินไป ช่งเจียหนึ่งปีนขึ้นไป

ไม่ไหว กัวเซียวจึงกระโดดขึ้นไปก่อน วางเหยื่อลงแล้วก็ลงยืนมือมาหานาง

ซ่งเจียหนิงลั้งเลี้ยวครู่ จากนั้นยืนมือให้เขา

เมื่อนางยกมือขึ้น แขนเสื้อก็เลื่อนลงไปโดยไม่ได้ตั้งใจ เผยให้เห็นข้อมือขาวเนียนนุ่มนวลดุจหิมะ สายตาของกัวเซียวเคลื่อนไหว ซ่งเจียหนิงเห็นเขาจ้องแขนของตน ในใจพลันตื่นตระหนก กำลังจะชักมือกลับ ทว่ามือกลับถูกเขาคำไว้แล้ว ด้วยนางเหนื่อยทำให้ฝ่ามือมีเหงื่อเม็ดเล็กเม็ดน้อยซึมออกมา ขณะที่มือใหญ่ของกัวเซียวแห้งผาก แต่กลับร้อนราวกับไฟ

ซ่งเจียหนิงตื่นตระหนกยิ่งขึ้น แม้จะถูกเขาดึงข้อมือไว้ แต่นางก็ขัดขึ้นไม่ยอมขึ้นไป สายตาของกัวเซียวที่เพ่งมองข้อมือของนางกับความร้อนผ่าวในฝ่ามือเขาล้วนทำให้นางกลัว นางนั่งอึ้งไม่ขยับเขยื้อน เดิมทีกัวเซียวอยากเตือนนางว่าจะยกเท้าร่วมมือกันอย่างไร ทว่าพอเห็นความหวาดกลัวในดวงตาสีดำสนิทซึ่งใสบริสุทธิ์ของนาง กัวเซียวก็ไม่ต้องการให้นางร่วมมือแล้ว เขาทรงตัวให้มั่นคง จากนั้นดึงเด็กสาวตัวเล็กขึ้นมาเสี่ยเลย

ซ่งเจียหนิงร้องอุทาน เมื่อร่างกายลอยสูงขึ้นพร้อมกับความเจ็บปวดที่แขนถาโถม ในหัวว่างเปล่าไปหมด เหลือไว้เพียงสัญชาตญาณอยากเหยียบและคว้าบางอย่าง แต่นางรู้ว่าตนเองจะเข้าไปใกล้กัวเซียวไม่ได้เด็ดขาด เมื่อสองเท้าเพ่งแต่ะพันก็รู้สึกว่แขนของกัวเซียววางอยู่บนเอวของนาง ซ่งเจียหนิงจึงผลัดเขออกทันที หวังจะไปยืนอยู่อีกฝั่ง ไม่นึกว่าเรียวแรงมหาศาลพลันถาโถมเข้ามาตรงเอว กัวเซียวกอดนางไว้แล้วทั้งคู่ก็หงายหลังไป!

ขณะที่กำลังตื่นตระหนกตกใจ ฟ้าดินหมุนวน ซ่งเจียหนิงถูกอีกฝ่ายโอบไว้หันไปอีกทิศทาง เหนือศีรษะคือใบหน้าเลือนรางของกัวเซียว

นางหลับตาลงโดยสำนึก จากนั้นก็รู้สึกว่ามีมือข้างหนึ่งรองท้ายทอยของนางไว้แนบแน่นเหลือเกิน ทั้งตัวของนางลึ้มลงบนพื้น แผ่นหลังกระแทกบนหินภูเขาหลายก้อน นางขมวดคิ้วอย่างเจ็บปวด ต่อมาความเจ็บปวดข้างหลังยังไม่ทันทุเลาลง ร่างกายพลันหนักอึ้ง...

ความรู้สึกเบียดเสียดอันคุ้นเคย ช่งเจี๋ยหนึ่งตกตะลึง ครั้นลืมนตาขึ้นมองก็เห็นใบหน้าของกัวเซียวที่แทบแนบชิดกับนาง ช่งเจี๋ยหนึ่งพลันลืมนความเจ็บปวดทั้งหมด ความทรงจำในชาติก่อนพรุ้งพรุดจกระแสน้ำ ทั้งครั้งแรกที่ปรนนิบัติเขา เขาโยนนางลงบนตั่งจุหมาปาตจุพยัคฆ์เช่นเดียวกับในยามนี้...

ช่งเจี๋ยหนึ่งหวาดกลัว นางพยายามดิ้นรน เพิ่งขยับได้นิดหน่อย ร่างกายก็แข็งทื่ออีกครั้ง นัยน์ตาปรากฏความหวาดกลัวที่ฝังลึก

กัวเซียวไม่ได้มองนาง เขาหลับตาลงตั้งแต่ตอนที่ทับนางไว้ น้องสาวเลี้ยงอ้วนกว่าน้องสาวคนอื่นๆ แก้มอวบยู่ย สองปีก่อนพี่น้องคนอื่นๆ ล้วนชอบหยิกแก้มของนาง เขาก็อยากเช่นกัน แต่อดทนไว้ ยามนั้นเขาได้แต่จินตนาการถึงความรู้สึกที่ได้หยิกแก้มของนาง ปีนี้หลังกลับมาจากสนามรบ สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงที่สาบเลือนนาง กัวเซียวก็อดจินตนาการหลายหนไม่ได้...

ยามนี้ทั้งตัวของนางอยู่ใต้ร่างกายของเขา คล้ายปูยฝ้ายที่หนานุ่มไปทุกแห่ง แต่ไม่ต้องกังวลว่าจะทับจนแบน

ปูยฝ้ายนุ่มเหลือเกิน กัวเซียวไม่กล้าขยับ เพราะเขาไม่รู้ว่าขยับแล้วจะกลายเป็นอย่างไร แต่นางกลับขยับก่อน...

กัวเซียวหายใจหนักหน่วง ร่างกายสูญเสียการควบคุมโดยสิ้นเชิง สถานการณ์ตึงเครียด

ทว่าอยู่ๆ นางกลับหยุดนิ่ง คงรู้สึกได้แล้วกรรมัง

กัวเซียวค่อยๆ ลืมนตาขึ้น เห็นนางหลบตา ใบหน้าน้อยที่แดงก่ำ

เพราะเหนื่อยล้าจากการปีนเขาก่อนหน้านี้ ยามนี้กลับซัดเผือดไปหมด แม้แต่ริมฝีปากก็ไร้สีสัน ร่างกายแข็งทื่อจนคล้ายท่อนไม้ ลมหายใจราวกับหยุดลง ก้าวเซียวตกใจ อยากขยับออกไป แต่ร่างกายยังอาลัยอาวรณ์ อยากทับนางไว้เช่นนี้ตลอดไป โดยเฉพาะ...

เมื่อคิดถึงตรงนั้น ก้าวเซียวพลันตระหนักถึงปัญหา นางกลัวจนเป็นเช่นนี้เพราะหกล้มจนตกใจเสียขวัญ หรือเพราะตัวเขากัน

เพียงแต่นางรู้หรือไม่ว่านั่นคืออันใด เป็นไปไม่ได้ที่เด็กหญิงอายุสิบสามปีจะเข้าใจ นอกจากว่านางเคยสัมผัสกับบุรุษ

ทันทีที่ความคิดนี้ผุดขึ้นมา ความปรารถนาบนร่างของก้าวเซียวพลันหายไปว่ครั้ง แม้เพลิงโหระของเขายังคงชู่ขวัญนางอยู่ แต่ก้าวเซียวไม่สนใจแล้ว เขาจ้องใบหน้าขาวซีดของช่งเจียหนิง ถ้ามด้วยเสียงแหบพร่า “เหตุใดถึงหลบข้า ถ้าเจ้าไม่หลบ พวกเราคงไม่หกล้ม”

ช่งเจียหนิงพูดไม่ออกด้วยซ้ำ ซาดิก่อนเขาเป็นเช่นนี้ ยามนี้นางเป็นน้องสาวเลี้ยงของเขา เขาก็ยังเป็นเช่นนี้อีก เขาเป็นเช่นนี้ไปได้อย่างไร เขา...

ช่งเจียหนิงร้องไห้หน้าตาไหลริน ยามแรกเพียงร้องไห้เบาๆ ร้องไปร้องมาก็เริ่มสะอึกสะอื้น อยากหยุดก็หยุดไม่ได้ ในหัวเต็มไปด้วยความมืดมนของชีวิตในชาติก่อน เต็มไปด้วยความสิ้นหวังสับสนในชาตินี้ ที่นี่ไม่นับว่าเป็นพื้นที่ทุรกันดาร แต่รอบด้านไม่มีผู้คน ถ้าก้าวเซียวจะชินใจนาง นางควรทำอะไร เขาแรงเยอะขนาดนั้น นาง...

ในขณะนี้เองบนร่างกายพลันเบาหวิว

ช่งเจียหนิงตกใจจนลืกร้องไห้ ลืมตาขึ้น สายตาพร่ามัว เห็นเพียงเงาคนเข้าไปใกล้อีกครั้ง ช่งเจียหนิงจะหลบโดยสัญชาตญาณ ทว่าไม่ทันได้ขยับเขยื้อน ไหลพลันถูกคว้าไว้ ก่อนถูกประคองขึ้นมา พอน้ำตาร่วงลงไป ช่งเจียหนิงก็เห็นก้าวเซียวนั่งข้างนางอย่างชัดเจน

นางไม่กล้าเงยหน้ามอง เอาแต่ก้มหน้า ความคิดทุกรูปแบบแวบเข้ามาในหัว เขาตั้งนางขึ้นมา หมายความว่ายอมเลิกราแล้วใช่หรือไม่

“ร้องไห้ทำไม” ข้างหูแว่เสียงถามอย่างเย็นชาของเขา
ซึ่งเจียหิงใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ไม่รู้ว่าควรพูดอย่างไร
“พูด” เสียงของเขาแน่นหนัก รวากับกำลังโกรธเกรี้ยว
ซึ่งเจียหิงตัวสั่น ละล่ำละลักเอ่ย “ข้า ข้าเจ็บหลัง...”

กัวเซียวขมวดคิ้ว หันไปมองข้างหลังนางก็เห็นก้อนหินขนาดเท่าไข่ไก่ที่มอยุบบนเสื้อสีชมพูอ่อน แม้นางลุกขึ้นนั่งแล้วก็ยังไม่ร่วงลงไป เห็นได้ชัดว่าหิมเข้าไปลึกเพียงใด จากนั้นมองใบหน้าขาวซีดกับน้ำตาแห่งความน้อยใจที่ยังหลงเหลืออยู่ กัวเซียวก็เข้าใจในที่สุด ท่าทางเช่นนั้นเมื่อครู่ของนางเกิดจากความเจ็บปวดเหลือแสนนี้เอง

คุณหนูที่ได้รับการเลี้ยงดูในห้องสตรีอย่างทะนุถนอมจะทนความเจ็บปวดเช่นนี้ได้อย่างไร

ความโกรธในทรวงสูญสลายหายไป กัวเซียวยื่นมือไปหยิบหินก้อนนั้นออกอย่างระมัดระวังและโยนลงจากเนินเขา

‘เซ่งเจียหึง’ คิดว่าหากไม่คบค้าสมาคมกับ ‘ก๊วยเซียว’
จะทำให้นางหลุดพ้นจากความทรมานประหนึ่งหญิงคนกาในชาติก่อน
กว่านางคิดผิด เพราะยังหลีกเลี่ยงเท่าไร
ก๊วยเซียวกลับยังต้องการนางมากเท่านั้น!
ช่างดีเสียเหลือเกิน แต่ก๊วยเซียวคนเดียวก็แย่พอแล้ว
ยังต้องมาเจอกับ ‘เหลียงเส้า’ บุคคลที่นางเกลียดแสนเกลียดอีก!

แต่กระนั้นความช่วยเหลือทั้งหมดยังไม่จบสิ้น
เพราะยามคัดเลือกชายาอ๋อง นางโดนกลั่นแกล้งจนเสียโฉม!
กว่าอ๋องเด็กกลับยังพระราชทานสมรสให้นางกับ
‘จ้าวเหิงไช้อ๋อง’ องค์ชายพุดตาดำซึ่งอยู่จวนติดกัน
เหตุใดอ๋องเตี้ยทรงเลือกนางให้ไช้อ๋อง
แล้วใครกันที่เป็นผู้อยู่เบื้องหลังทำให้นางต้องอภิเษกเช่นนี้?

นวนิยาย

ISBN 978-616-18-6955-7

9 786161 869557

